

Weathering With You
©Makoto Shinkai
©2019 TOHO CO., LTD. / CoMix Wave Films Inc. / STORY inc. / KADOKAWA CORPORATION /
East Japan Marketing & Communications, Inc. / vogue ting co., ltd. / Lawson Entertainment, Inc.

天気の子
Weathering With You

ฤดูฝน ลินมีเธอ

PHOENIX

เรื่อง มาโคโตะ ชินไค
แปล ปุณทริกา นภรรดา

โลโก้ในเวล ลำดับที่ 134

Weathering With You

ฤดูฝน อันมีเธอ

เรื่อง: มาโคโตะ ชินไค
แปล: ปุณทริกา นภสราดล

Weathering With You

© Makoto Shinkai

© 2019 TOHO CO., LTD. / CoMix Wave Films Inc. / STORY inc. /

KADOKAWA CORPORATION / East Japan Marketing & Communications, Inc. /
voque ting co., ltd. / Lawson Entertainment, Inc.

ผลงานลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เรื่องราวที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องแต่ง
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคล เหตุการณ์ หรือสถานที่ที่มีอยู่จริงแต่อย่างใด

ISBN 978-616-464-200-3

พิมพ์ครั้งแรก กันยายน 2562

ที่ปรึกษา: อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

หัวหน้าทีมบริหารฝ่ายปฏิบัติการ: ทาโร อิฮาซากิ

บรรณาธิการ: ณัฐพล จิตวิระกุล

ศิลปกรรม: พุทธิตา พุทธิสมบัติ

พิสูจน์อักษร & คอมพิวเตอร์: รัชนี เจ้าพระยา

ฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ: กฤษณิ ตั้งประเสริฐสุข

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ **PHOENIX** ในเครือบริษัทคาโดคาวะ อมรินทร์ จำกัด
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2434-0333 เว็บไซต์ www.phoenixnext.com

แยกสีและพิมพ์

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010 โทรสาร 0-2433-2742, 0-2434-1385

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกอกวัย-จางโนม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกอกวัย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6

ราคา 295 บาท

หากหนังสือมีความผิดพลาด หน้าสลับ หน้าหาย หรือเกิดความชำรุดอันเนื่องมาจากกาพิมพ์
สามารถเปลี่ยนเป็นเล่มใหม่ได้โดยแจ้งรายละเอียดมาที่ โทร. 0-2434-0333 หรือ **PHOENIX NEXT**

ใต้ฟ้าโปรยปรายสายฝนเดือนมีนาคม หวดเรือเฟอร์รี่ลั่นเสียง
กึกก้องบอกให้รู้ว่ากำลังออกจากท่า

แรงสั่นสะเทือนหนักหน่วงจากลำเรือใหญ่ยักษ์ผลักไสคลื่น
มหาสมุทร ส่งแรงกระเพื่อมจากบั้นท้ายไปทั่วสรรพางค์กาย

ตัวของผมคือห้องโดยสารชั้นสองซึ่งอยู่ติดกับใต้ห้องเรือ
มากที่สุด การเดินทางด้วยเรือลำนี้ต้องใช้เวลากว่าสิบชั่วโมงจึงจะถึง
โตเกียว คงมีค่าที่เดียวเมื่อเรือเทียบท่า เป็นครั้งที่สองในชีวิตที่ผม
เดินทางไปยังโตเกียวด้วยเรือเฟอร์รี่ลำนี้ ผมลุกขึ้นยืน มุ่งหน้าไปยัง
บันไดที่เชื่อมถึงดาดฟ้าเรือ

การที่ผมถูกคนในโรงเรียนนิทาว่า “เห็นว่าหมอนั้นมีประวัติ
ต้องโทษด้วยนะ” ไม่ก็ “เขาบอกว่าตอนนี้นำตัวมาตรวจก็ยังตามตัวอยู่เลย”
เป็นเพราะเรื่องที่เคยเกิดขึ้นในโตเกียวเมื่อสองปีครั้งที่แล้ว แม้จะ
ทำอะไรกับเรื่องที่ถูกนิทาไม่ได้ (จริงๆ ก็คิดว่าสมควรแล้วละที่จะ
ถูกนิทา) ทว่าผมก็ไม่เคยบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโตเกียว
เมื่อฤดูร้อนครั้งนั้นให้คนบนเกาะฟังเลย อาจเคยพูดในทำนอง
ปฏิเสธ แต่ไม่เคยเล่าเรื่องสำคัญจริงๆ ให้พ่อแม่ เพื่อน หรือตำรวจ
ฟังเลยสักคำ

ผมอายุสิบแปดปีแล้วในตอนนี และคราวนี้แหละ ผมจะไป
อาศัยอยู่ในเมืองนั้น

เพื่อไปพบกับเธอคนนั้นอีกครั้งหนึ่ง

ครุ่นคิดถึงเรื่องนั้นที่ไรเป็นได้ร้อนรุ่มจากส่วนลึกภายในซีโครง
แก้มระเรื่อร้อนผ่าว ผมสับเท้าเร่งป็นขึ้นบันไดเพราะอยากสัมผัสกับ
ลมทะเลโดยไว

เมื่อออกมาถึงดาดฟ้าเรือ สายลมเย็นเฉียบปะทะเข้ากับ

ใบหน้าพร้อมเม็ดฝน ผมสุดลมหายใจเข้าลึกเพื่อดูกลิ่นทั้งหมด
ทุกสิ่ง ลมเย็นเยียบ ทว่าเปี่ยมไปด้วยกลิ่นอายฤดูใบไม้ผลิ
ในที่สุดก็เรียนจบ ม.ปลายสักที—ความรู้สึกนั้นเพิ่งพองขยาย
เต็มอกเอาป่านนี้ราวกับการแจ้งเตือนที่มาช้าเกินการณ์ ผมเฝ้าคอย
ลงบนร้วกั้นแดดฟ้า จับจ้องเกาะที่อยู่ห่างออกไปแสนไกล ก่อน
เลื่อนสายตาขึ้นมองท้องฟ้าซึ่งมีสายลมพัดกระหน่ำ สายฝนเริงระบำ
นับไม่ถ้วน

พรึบตานั้น—ทั่วทั้งร่างปลันชนลุกชัน

อีกแล้ว...ผมหลับตาลงแน่นในทันใด สายฝนกระหน่ำสาดลง
บนใบหน้าขณะที่ผมยืนนิ่งไม่ขยับ เสียงฝนสะท้อนก้องในหูไม่ขาดสาย
ที่นั่นฝนตกมาตลอดสองปีครึ่ง ละม้ายคล้ายเสียงชีพจรที่ไม่เคย
วูบดับแม้พยายามเก็บกลิ่นลมหายใจลึกเพียงใด เปรียบประหนึ่ง
เปลือกตาที่ไม่อาจบังตาลความมืดสนิทแม้พยายามปิดแน่นสักแค่ไหน
เช่นเดียวกับจิตใจที่ไม่อาจสงบนิ่งเพียงเสี้ยววินาทีแม้เฝือกเย็นสักเท่าไร
ผมผ่อนลมหายใจออกช้าๆ เปิดเปลือกตาขึ้น

ฝน

ผืนน้ำทะเลสีดำดูตกสิ้นหยาดฝนไม่หยุดหย่อนราวกำลัง
สุดหายใจ แลคล้ายผืนฟ้าและท้องทะเลรวมหัวกันวางแผนร้าย
จงใจบดขยี้ผิวมหาสมุทร ผมนึกกลัว ความหวั่นไหวแผ่ววูบขึ้นมา
จากกันบึ้ง แทบฉีกกระชากร่างกายออกเป็นชิ้นๆ ผมกำรัวแน่น
สุดลมหายใจเข้าลึกทางจมูก นึกถึงเธอคนนั้นอย่างที่เคย ดวงตา
กลมโต สีหน้าแปรเปลี่ยนว่องไว โทนเสียงที่เปลี่ยนมาเปลี่ยนไป
และเรือนผมยาวตรงมัดเกล้าสองข้างของเธอ จากนั้นก็คิดว่า
ไม่เป็นไรหรอก เธอยังอยู่ เธอยังมีชีวิตอยู่ที่ใดก็แล้ว トラบเท่า

ที่มีเธอ ผมยังเชื่อมโยงกับโลกใบนี้อย่างสนิทแนบแน่น
 “—เพราะฉะนั้นอย่าร้องไห้เลยนะ โฮตากะ”

เธอกล่าวไว้ในคืนนั้น โรงมหรณยานอิคะบุคุโระที่หนีเข้าไป
 เสียงฝนสาดซัดหลังคาคลายเสียงกลองอันไกลห่าง กลิ่นแฉมพ
 ขวดเดียวกัน น้ำเสียงอ่อนโยนราวอภัยให้ทุกสิ่งทุกอย่างของเธอ
 ผิวชาวฟ่องเรือเรื่องในความมืดมิดของเธอ ทั้งหมดทั้งมวลยังคง
 สดใหม่ ชวนให้ผมคิดว่าแม้กระทั่งตอนนี้ตัวเองก็ยังคงอยู่ที่นั่น
 ตัวตนที่แท้จริงของพวกเรายังคงอยู่ที่โรงแรมแห่งนั้น และผมเพียง
 จินตนาการถึงตัวเองในอนาคตกำลังโดยสารเรือเฟอร์รี่ด้วยอาการ
 คล้ายเดจาวูเท่านั้นเองมิใช่หรือ ทั้งพิธีปัจฉิมนิเทศเมื่อวานและ
 เรือเฟอร์รี่ลำนี้ล้วนเป็นเพียงภาพมายา ความจริงแล้วตอนนี้ผม
 ยังอยู่บนเตียงในโรงแรมแห่งนี้มิใช่หรือ และเมื่อลิ้มดาตื่นขึ้น
 ในยามเช้าก็จะพบว่าฝนหยุดตกแล้ว เธอยังคงอยู่เคียงข้างกาย โลก
 ทั้งใบยังมีหน้าตาเหมือนเดิม เปิดฉากชีวิตประจำวันที่ไม่เคย
 เปลี่ยนแปลงขึ้นอีกครั้งมิใช่หรือ

เสียงหวูดก้องเสียดหู

ไม่ใช่ ไม่ใช่เลย...ผมกำรั้วเหล็กย่ำสัมผัสในฝ่ามือ สุดดม
 กลิ่นอายของทะเล เข้มมองเงาของเกาะที่แทบเลือนหายไป在线上
 ขอบฟ้า ไม่ใช่เลย ตอนนี้ไม่ใช่คืนนั้น มันผ่านมานานมากแล้ว คนที่
 โยกไหวอยู่บนเรือเฟอร์รี่คือตัวตนที่แท้จริงของผมในตอนนี คิดให้ตีส
 ึกให้ออกตั้งแต่แรกเริ่ม ผมครุ่นคิดเช่นนั้นขณะจ้องสายฝนตาเขม็ง
 ก่อนจะกลับไปพบเธออีกครั้ง ผมต้องทำความเข้าใจทุกอย่างที่เกิดขึ้น

ระหว่างเราให้ได้...ไม่สิ ต่อให้ไม่อาจทำความเข้าใจ อย่างน้อยก็ต้อง
ขบคิดจนถ้วนถี่

เกิดอะไรขึ้นระหว่างเรากันแน่ พวกเราเลือกสิ่งใดกันแน่
และจากนี้ผมควรบอกกับเธอว่าอย่างไร

ทั้งหมดเป็นเพราะ—ใช่...คงเป็นเพราะวันนั้น

วันที่เธอได้พบกับสิ่งนั้นเป็นครั้งแรก เรื่องวันนั้นที่เธอบอกเล่า
ให้ผมฟัง ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นเมื่อตอนนั้นเอง

ได้ยิวว่าแม่ของเธอหลับตาจมอยู่ในนิทราราชเช่นนั้นนานหลายเดือน

ภายในห้องพักผู้ป่วยขนาดเล็กก้องด้วยเสียงสัญญาณอัน
เที่ยงตรงของเครื่องวัดสัญญาณชีพ เสียงการทำงานของเครื่อง
ช่วยหายใจ เสียงเม็ดฝนตกกระทบบานหน้าต่างไม่ขาดสาย และ
บรรยากาศนิ่งสนิท ตัดขาดจากโลกภายนอกอันเป็นลักษณะเฉพาะ
ของห้องที่มีผู้ป่วยพักฟื้นยาวนาน

เธอนั่งบนเก้าอี้กลมข้างเตียง กุมมืออันผ่ายผอมจนเห็น
กระดูกโปนอย่างชัดเจนของแม่ไว้แน่น จดจ้องผ้าสีขาวที่ปรากฏ
ขึ้นเป็นระยะใต้หน้ากากออกซิเจนของแม่ จับตามองแพนตา
ที่หลุบนิ่ง แม่หวาดหวั่นกังวลใจจนแทบแหลกสลาย เธอก็ยังวิงวอน
อธิษฐาน ขอให้คุณแม่ฟื้นขึ้นมา สายลมโบกสะบัดตั้งฮีโร่ที่ปรากฏ
กายขึ้นในยามคับขัน บัดเป่าความหนาหนักและมีดครีမ်เช่นความ
หม่นหมอง ความกังวล และเมฆฝนให้กระจายหายไปสุดสายตา
ขอให้ครอบครัวเราสามคนได้เดินเล่นใต้ผืนฟ้าอันสดใสด้วยรอยยิ้ม

อีกครั้งหนึ่ง

เส้นผมของเธอส่ายไหว ฟูได้ยินเสียงหยดน้ำดังแปะ
 เธอเงยหน้าขึ้น มองเห็นผืนม่านติดหน้าต่างที่น้ำจะปิดไปแล้ว
 สะบัดเบาบาง ท้องฟ้าอีกฟากของกระจกหน้าต่างตึงดูตสายตา
 เธอ แสงอาทิตย์สาดส่องตั้งแต่เมื่อใดไม่อาจรู้ หยาดฝนยังคง
 ไปรยปราย ทวารระหว่างหมู่เมฆเกิดช่องว่างน้อยๆ ให้ลำแสงเรียวยเล็ก
 สายหนึ่งสาดส่องจรดผืนดิน เธอขยี้ตา ตึกรามบ้านช่องมากมาย
 แผ่กว้างสุดสายตา มีเพียงคาดฟ้าของอาคารหลังหนึ่งทอประกาย
 เรืองอร่ามราวกับนักแสดงอาบแสงสปอตไลท์

รู้ตัวอีกที เธอก็ผลุนผลันวิ่งออกจากห้องพักผู้ป่วยคล้ายมีใคร
 บางคนร้องเรียก

ที่นั่นเป็นตึกร้าง ขณะที่อาคารโดยรอบใหม่เอี่ยมเป็นประกาย
 มีเพียงตึกเก่ากรังหลังนี้ที่กลายเป็นสีน้ำตาลสกปรกราวกับถูก
 กาลเวลาละทิ้งหน่ยหนี ร่ายรอบเต็มไปด้วยป้ายสีซีดจางสนิมเขรอะ
 ทั้ง ‘บิลเลียด’ ‘เครื่องครัว’ ‘ปลาไหล’ ‘ไฟนกกะจอก’ เมื่อเงยหน้า
 มองผ่านร่มไวนิลก็เห็นว่าแสงอาทิตย์สาดส่องลงบนคาดฟ้าของตึก
 หลังนั้นจริงๆ เหลียวมองข้างตึกก็เห็นลานจอดรถขนาดเล็ก บันได
 ฉุกเฉินเก่าคร่ำเขรอะสนิมทอดยาวถึงคาดฟ้า

—เปรียบประหนึ่งแอ่งน้ำของแสงสว่างก็มีปาน

เธอปีนบันไดขึ้นไปจนสุด ชะงักค้างกับภาพที่เห็นไปชั่วขณะ
 หนึ่ง

คาดฟ้าล้อมรอบด้วยรั้วกัน มีพื้นที่ราวครึ่งหนึ่งของสระว่ายน้ำ
 ขนาดยี่สิบห้าเมตร กระเบื้องปูพื้นแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยหมดสภาพ

วชิพชีเสียวโอบคลุมทั่วทั้งผืน ลึกเข้าไปด้านในสุดมีเสาโทริอิ¹ ขนาดเล็กตั้งอยู่อย่างเงียบงัน สุ่มทุมพุ่มไม้ปกคลุมแน่นชนิด แสงที่ลอดผ่านหมู่เมฆตึงตรงส่องสะท้อนเสาโทริอิต้นนั้น สีแดงชาดของเสาโทริอิเป็นประกายวิบวับด้วยเม็ดฝนท่ามกลางสplotไลท์แห่งดวงตะวันในโลกอันหม่นครึ้มทึมเทาด้วยหมอกฝน มีเพียงตรงนั้นที่สดใสเจิดจ้า

เธอก้าวเท้าตัดดาดฟ้าเข้าใกล้เสาโทริอิอย่างเงื่องซำ ทุกคราที่ย่ำเหยียบวชิพซึ่งแห้งฤดูร้อนอันนำชุ่มด้วยน้ำฝนจะเกิดแรงสะท้อนอันรื่นรมย์และเสียงอ่อนนุ่มดังแซกๆ อีกฟากของม่านฝนมีตึกสูงมากมายตั้งเด่นเป็นสง่า ได้ยินเสียงนกกระจิบนกกระจอกก้องกังวานอาจมีรังของมันอยู่แถวนี้ แ่ววเสียงรถไฟสายยามาโนเทะ² จากที่แสนไกลปะปนเจือจางราวกับดังมาจากคนละโลก

เธอวางร่มลงกับพื้น สายฝนเย็นเยียบไล้ลูบพวงแก้มอย่างสิ้นไหล ลึกเข้าไปในเสาโทริอิมีสกาลเจ้าขนาดเล็กทำจากหินรอบด้านแน่นชนิดด้วยดอกไม้สีม่วงดอกเล็ก มีผ้าส่งวิญญาณสำหรับเทศกาลโอบัง³ สองตัวอยู่ตรงนั้นราวกับมีใครบางคนวางทิ้งไว้ เป็นผ้าแดงกวากับมะเขือม่วงเสียบไม้ไฟ เธอพนมมือโดยแทบไม่ทันรู้ตัวก่อนอธิษฐานอย่างแรงกล้า ขอให้ฝนหยุดตก เธอปิดตาลงซำๆ

¹ Torii ชุมประตูแบบญี่ปุ่นซึ่งตั้งไว้เพื่อบ่งบอกว่าบริเวณนั้นคืออาณาเขตของเทพเจ้า มักพบตามศาลเจ้าชินโต

² Yamanote ทางรถไฟสายหนึ่งของบริษัท East Japan Railway มีลักษณะวนเป็นวงกลมบริเวณใจกลางกรุงโตเกียว

³ Obon เทศกาลเลี้ยงต้อนรับวิญญาณบรรพบุรุษของชาวญี่ปุ่นในช่วงฤดูร้อนกลางเดือนสิงหาคม

วิงวอนภาวนาขณะลวดเสาโทริอิ ขอให้คุณแม่ที่เพิ่งกลับมาและเดินเล่น
ด้วยกันได้ผืนฟ้าอันสดใส

เมื่อเดินออกจากเสาโทริอิ บรรยากาศก็แปรเปลี่ยนในฉับพลัน
เสียงฝนขาดห้วง

เธอลืมหืมตาขึ้น—พบว่าตัวเองอยู่บนใจกลางท้องฟ้าสีคราม

สายลมแรงโบกสะบัดพัดพาเธอลอยสูงลิบลิ้นเหนือผืนฟ้า...

ไม่สิ เธอแหวกผ่านสายลมขึ้นมาต่างหาก เสียงลมคำรามต่ำอย่างที่ไม่เคยได้ยินหมุนวนพัดกระหน่ำอยู่โดยรอบ ลมหายใจจับแน่นเป็น
สีขาว ส่องประกายวาววับอ้อมกลางฟ้าคราม หากกระนั้นเธอก็กลับ
ไม่รู้สึกลัวตกกลัวเลย เป็นสัมผัสแปลกประหลาดราวกับภาพฝัน
ทั้งที่ยังลืมหืมตาตื่น

เมื่อก้มลงมองเบื้องล่าง เห็นเมฆคิวมูโลนิมบัส⁴ ทรงดอก
กะหล่ำใหญ่ยักษ์มากมาย ก้อนหนึ่งต้องมีขนาดใหญ่หลายกิโลเมตร
อย่างแน่นอน ดูแล้วราวกับผืนป่าบนสวรรค์ก็มีปาน

ตอนนั้นเอง เธอเห็นว่าสีของก้อนเมฆมีการเปลี่ยนแปลง
บนผืนเมฆราวท้องทุ่งอันราบเรียบ ณ เส้นแบ่งเขตชั้นบรรยากาศ
บังเกิดสีเขียวสดขึ้นเป็นหย่อมๆ เธอเบิกตากว้าง

ดูราวกับทุ่งหญ้าของจริงไม่มีผิด สีเขียวสดปรากฏแวบวาบ
เหนือผืนเมฆาซึ่งไม่อาจมองเห็นได้จากพื้นดิน รู้ตัวอีกทีก็เห็นว่า
มีฝูงอะไรบางอย่างรูปร่างเรียวเล็กคล้ายสิ่งมีชีวิตว่ายวนอยู่โดยรอบ

⁴ Cumulonimbus เมฆที่เกิดจากการที่กลุ่มไอน้ำถูกกระแสลมแรง
พัดขึ้นไปบนฟ้า จนรวมตัวกันเป็นก้อนหนาที่บในแนวตั้ง ลักษณะคล้าย
ทุ่งตึกเหล็ก

“...ปลา?”

ฝูงดังกล่าวคิดเคี้ยวเป็นเกลียวคลื่นก่อวังวนเรขาคณิต ดูราวกับฝูงปลาของจริง เธอจดจ้องพวกมันไม่วางตาขณะร่าง ร่วงหล่น ฝูงปลาจำนวนนับไม่ถ้วนกำลังแหวกว่ายบนท้องทุ่งเหนือ ก้อนเมฆ—

ทันใดปลายนิ้วสัมผัสกับอะไรบางอย่าง เธอตกใจก้มมองมือ ของตัวเอง ปลาจริง ๆ ด้วย ฝูงปลาขนาดเล็กโปร่งใสเลื่อนไหล ผ่านเส้นผมและเรียวนิ้วราวกับสายลมที่มีน้ำหนัก มีทั้งชนิดครีบยาว โบกสะบัด ทั้งชนิดทรงกลมเหมือนแมงกะพรุน ทั้งตัวผอมเรียว เหมือนปลาชิว เหล่าปลาหลากหลายรูปร่างสะท้อนแสงอาทิตย์ เปล่งประกายราวแท่งปริซึม รู้ตัวอีกทีเธอก็พบว่าตัวเองถูกฝูงปลา ห้อมล้อมรอบกาย

สีฟ้าของท้องฟ้า สีขาวของหมู่เมฆ สีเขียวสดใหม่ และ ฝูงปลาส่องประกายเป็นเจ็ดสี ตอนนี้อยู่บนโลกของท้องฟ้า อันสวยงามงดงามแสนมหัศจรรย์ ซึ่งไม่เคยได้ยินได้ฟังหรือแม้กระทั่ง จินตนาการ ในที่สุดเมฆฝนที่ปกคลุมใต้เท้าของเธอก็จางหายราวกับ ละลายไป เผยให้เห็นทิวทัศน์เมืองโตเกียวแผ่ไกลสุดสายตา ตึกแต่ละหลัง รถแต่ละคัน หน้าต่างแต่ละบาน ทั้งหมดสะท้อน แสงอาทิตย์อย่างเต็มภาคภูมิ ทั้งเมืองเกิดใหม่หลังได้รับการชำระล้าง ด้วยหยาดฝน เธออาศัยสายลมช่วยพัดพาให้ร้อนลงอย่างช้า ๆ ความ รู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวแสนประหลาดซึมซาบออบอ้อมทั่วร่างกาย ทีละน้อย เธอตระหนักได้อย่างแจ่มชัดด้วยประสาทสัมผัส ก่อน นึกได้ถึงถ้อยคำที่ว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของโลกใบนี้ เธอคือสายลม คือสายธาร คือสีฟ้า คือสีขาว คือหัวใจ และจิตอธิษฐาน ความ

สุขเศร้าแปลกประหลาดซาบซ่านทั่วสรรพางค์กาย สติสัมปชัญญะ
ค่อยเลื่อนหายคล้ายดำดิ่งลงสู่ฟูกนอนอันลึกล้ำ—

“ทิวทัศน์เมื่อคราวนั้น ภาพที่ฉันเห็นทั้งหมดในตอนนั้นอาจเป็นแค่
ความฝันก็ได้—” เธอเคยบอกผมอย่างนั้น

แต่มันไม่ใช่ความฝัน ตอนนั้นพวกเรารู้ดี เพราะหลังจากนั้น
พวกเราได้พบเห็นทิวทัศน์เดียวกัน...โลกบนท้องฟ้าที่ไม่เคยมีใคร
พานพบ

ฤดูร้อนครั้งนั้นที่ผมได้ใช้เวลาร่วมกับเธอ

ใต้ผืนฟ้ากรุงโตเกียว พวกเราได้เปลี่ยนรูปร่างของโลกใบนี้
ไปตลอดกาล

บทที่ 1

เด็กหนุ่มออกจากเกาะ

SAMPLE

อันดับแรกลองถามในเน็ตดูก่อนแล้วกัน

ผมเปิดเว็บไซต์ ‘คลังความรู้ Yahoo!’ หลังจากกวาดสายตามองรอบกาย ผมก็ตั้งกระทู้คำถามลงในนั้น

เด็กผู้ชาย ม.ปลายปี 1 ครับ ตอนนี้นำลังหางานพิเศษดีๆ ในโตเกียว มีที่ไหนรับเข้าทำงานโดยไม่ตรวจบัตรนักเรียนบ้างครับ

อืม...โอเคหรือยังนะ สำหรับโลกอินเทอร์เน็ตแสนโหดเหี้ยมอำมหิต รู้สึกว่าคำถามนี้ต้องโดนตราฆ่าใส่แน่นอนเลย แต่ข้อมูลเท่าที่ค้นดูก็มีจำกัด ไม่มีใครคนอื่นให้ฟังแล้วด้วย—ในจังหวะที่ตั้งท่าจะกดปุ่ม ‘ส่ง’ เสียงประกาศภายในเรือกก็ดังขึ้น

“คาดว่าอีกไม่นานบนท้องทะเลจะมีฝนตกอย่างหนัก ผู้ที่อยู่บนดาตฟ้าเรือกรุณากลับเข้ามาภายในตัวเรือเพื่อความปลอดภัยขอข้าย้อีกครั้ง คาดว่าอีกไม่นาน...”

ผมร้องไชโยเสียงเบา ถ้าเป็นตอนนี้ก็น่าจะครอบครองดาตฟ้าเรือทั้งหมดได้คนเดียว กำลังเปื้อนห้องโดยสารชั้นสองชวนเจ็บกันนี้เต็มที่แล้วด้วย รีบออกไปก่อนที่ผู้โดยสารคนอื่นๆ จะกลับเข้ามาแล้วเสียงจังหวะที่ฝนกำลังจะตกตึกว่า ผมยึดโทรศัพท์มือถือลงกระเป่า ซอยเท้าวิ่งขึ้นบันได

เรือเฟอร์รี่ซึ่งมุ่งหน้าไปยังโตเกียวลำนี้มีทั้งหมดห้าชั้น ห้องโดยสารชั้นสองของผมอยู่ชั้นล่างสุดเพื่อแลกกับค่าตั๋วแสนถูก นอกจากจะหนวกหูเสียงเครื่องยนต์แล้ว ยังต้องนอนอัดกันเป็นปลากระป๋องบนพื้นเสื่อท่าตามีอีกต่างหาก ผมวิ่งขึ้นบันไดที่ละสองขั้นโดยไม่เหลือบมองห้องโดยสารชั้นหนึ่งที่ดูท่าทางนอนสบายกว่า

เป็นไหน ๆ ก้าวออกไปบนทางเดินเลียบผนังเรือด้านนอก พวกคนที่อยู่บนคาน้ำเรือเดินเข้ามาพอดี

“ฝนจะตกอีกแล้วแน่ะ”

“อุตุล่ำฟ้าอากาศดีแล้วเชียวนะ”

“ฤดูร้อนช่วงนี้แย่มากเลย ฝนตกตลอด”

“ขนาดบนเกาะยังมีพายุได้ฝุ่นเลยนี่นะ”

ทุกคนร่ำไปไม่ขาดปาก ผมค้อมศีรษะลงเอ่ย “ขอโทษครับ” ขณะวิ่งสวนกระแสคนอื่นๆ ผ่านทางเดินแคบ

เมื่อปีนบันไดชั้นสุดท้ายแล้วโผล่หน้าออกไปยังคาน้ำเรือสายลมกระโชกก็พัดเข้าเต็มหน้า คาน้ำเรืออันกว้างขวางสะท้อนแสงแดดระยิบระยับ ตอนนี้อยู่ไม่มีใครอยู่แล้ว ตรงกึ่งกลางมีเสาทาสีขาวตั้งตระหง่านราวลูกศรชี้บอกทางสู่ท้องฟ้า ผมออกเดินไปบนคาน้ำเรือไร้ผู้คนด้วยความตื่นเต้น พอแหงนหน้ามองฟ้าก็พบว่าผืนฟ้าสีครามกำลังถูกเมฆสีเทาปกคลุมหนาตามากขึ้นทุกขณะ—
แปะ...เม็ดฝนร่วงหล่นลงบนหน้าผากของผม

“...มาแล้ว!”

ผมตะโกนออกไปในทันใด เม็ดฝนนับอนันต์โปรยปรายจากท้องฟ้าในอึดใจเดียว วินาทีต่อมาเสียงคำรามเลื่อนลั่นดังครืนพร้อมฝนเม็ดใหญ่สาดซัด โลกที่เคยส่องสว่างด้วยแสงอาทิตย์จนถึงเมื่อครู่ถูกฉาบย้อมเป็นสีโมโนโทนเหมือนภาพวาดน้ำหมึกภายในชั่วพริบตา

“แจ้งไปเลย!”

เสียงตะโกนถูกกลืนหายไปกับเสียงครืนครืนของสายฝนกระแทงหูของตัวเองก็ยังไม่ได้ยิน ผมรู้สึกดีใจมากขึ้นเรื่อยๆ เส้นผม

และเสื้อผ้าเปียกโชกหนักอึ้ง ความชุ่มชื้นซาบซึ่มเข้ามาถึงในปอด ผมวิ่งทะยานออกไปทันใด ก้าวกระโดดสุดกำลังคล้ายโหม่งหัวใส่ผืนฟ้า ทางสองแขนออกกว้างหมุนคว้างสร้างวงวน อ้าปากดื่มกินน้ำฝน วิ่งสุดฝีเท้าพลางพ่นถ้อยคำที่กักเก็บไว้ในใจมาตลอด รีดเค้นแผดเสียง ลั่นด้วยกำลังทุกหยาดหยดจากร่างกายและจิตวิญญาณ แล้วทั้งหมดก็ละลายหายไปกับสายฝน ไม่มีใครพบเห็น ไม่มีใครได้ยิน กลุ่มก้อนความร้อนวนวบวบน้ำขึ้นในอก กว่าครึ่งวันนับแต่แอบออกจากเกาะ ผมได้อาบอ้อมความรู้สึกอ่อนคลายจากหัวใจในที่สุด แหงนหน้ามองสายฝนด้วยลมหายใจหอบถี่

—เหนือศีรษะของผมในเวลานั้นคือน้ำปริมาณมหาศาลมากกว่าจะเป็นฝน

ผมนึกถึงขาสายตาของตัวเอง น้ำปริมาณมากราวกับสระว่ายน้ำกำลังพลิกคว่ำร่วงหล่นลงจากท้องฟ้า มันโหมกระหน่ำหมุนวน—แลคล้ายมังกร ทันทีที่คิดเช่นนั้น ผมก็สิ้นลมฟ้าตกลงบนหาดฟ้าเรือดั่งเปรี้ยว มวลน้ำหนาหนักโอบตีแผ่นหลังไม่ต่างจากเวลาอยู่ใต้น้ำตก เรือเฟอร์รี่ลั่นเสียงเอี้ยดฮึดพร้อมโยกคลอนอย่างรุนแรง ตัวผมสิ้นไกลไปบนหาดฟ้า เรือเฟอร์รี่เอียงมากขึ้นเรื่อยๆ แยะละสิ!...ผมรีบเอื้อมมือหาที่ยึดเหนี่ยวขณะสิ้นไกล ทว่าไม่มีที่ใดให้คว้าจับได้เลย...ไม่ไหวแล้ว ร่วงแน่—เสียวินาทีนั้น ใครบางคนคว้าข้อมือของผมไว้ ร่างกายกระตุกในบัดดล เรือเฟอร์รี่ค่อยๆ กลับมามีสมดุลตามปกติ

“ฮ๊ะ...” ผมหลุดจากภวังค์

“ขอบคุณมากครับ...”

จังหวะเฉียดตายอย่างเส้นยาแดงผ่าแปดเหมือนภาพยนตร์

อีกชั้นเป็ยบ ผมไล่สายตามองจากข้อมือขึ้นไป เห็นชายวัยกลางคน รูปร่างสูงใหญ่ไว้หนวดเคราหรือมแสร์ม ชายคนนั้นขยับอ้มบางแล้ว ปล่ยมือผม ดวงอาทิตย์เยียมหน้ากลับมาอีกหน เลื้อเซ็ดสีแดง ของเขาสะท้อนแสงเจิดจ้า น้ำเสียงเรื้อยเอื้อยคล้ายไม่สนใจใยดี เท่าไรนั้

“ฝนตกหนักน่าดูเลยนะ”

ชายคนนั้นพึมพำ ฝนตกหนักจริง ๆ นั้นแหละ ผมเพิ่งเคยเห็น ฝนตกหนักขนาดนั้นเป็นครั้งแรก ลำแสงมากมายสาดส่องลอดลงมา จากหมู่เมฆ

ผมเคยได้ยินเพลงนี้ มันเป็นเพลงคลาสสิก รู้สึกว่าจะเป็น — เพลงประกอบเกมเรโทรอะไรสักอย่าง เกมที่เราต้องควบคุม เพนกวินให้มันไถลไปบนพื้นน้ำแข็งแล้วจับปลาให้ได้ จริงสิ บางครั้ง บนพื้นน้ำแข็งจะมีรูด้วย แล้วแมวน้ำหรือสิงโตทะเลนี้แหละจะโผล่ หน้าออกมาซัดขวางเพนกวิน ถ้ากะจิงหะกระโดดพลาด เพนกวิน ก็สะละตุลุ่ม—

“แหม นี้อร่อยใช้ได้เลยนะเนี่ย”

ผมเงยหน้าขึ้น ชายวัยกลางคนที่นั่งโต๊ะฝั่งตรงข้ามกำลังกิน อาหารชุดไก่ทอดราดซอสหน้มบั้งด้วยท่าทางปล้มปิติ เลื้อเซ็ดรูป สีแดงสะดุคตา ไบหน้าชูบตอบ ดวงตาชั้นเดียวเรียวเล็กห้อยย้อย หนวดเคราหรือมแสร์มไร้การดูแลกับทรงผมเป็นลอนคลื่นไว้ระเป็ยบ ซ่างดูเป็นคนรักอิสระอย่างเหลือเกิน ให้ความรู้สึกอย่างผู้ใหญ่ (ที่แอบ เลวหน่อย ๆ) ในโตเกียว ชายคนนั้นยัดข้าวคำใหญ่เต็มกระพุ้งแก้ม ซดน้ำซุ้พหมุดังซู้ด ๆ คีบเนื้อไก่ขึ้นมาด้วยตะเกียบ เนื้อไก่ซึ้นหนา

ชุ่มด้วยซอสทาร์ทาร์ดึงดูดสายตาผมให้มองตาม

“เจ้าหนู จะไม่กินจริงๆ เหนอ”

“ครับ พอดีผมไม่หิวนะ”

ทันทีที่ปั้นหน้ายิ้มตอบออกไป ท้องก็ร้องดังโครก หน้าแดง
ขึ้นมาอย่างไม่อาจห้าม

“อ้อ เหนอ โทษทีนะที่ให้เลี้ยงข้าว” ชายคนนั้นคืบเนื้อไก่เข้า
เต็มปากอย่างไม่ทุกขร้อน

พวกเรากำลังอยู่ในภัตตาคารของเรือเฟอร์รี่โดยนั่งหันหน้า
ชนกัน มีเพียงชายเซ็ดแดงคนเดียวที่กินอาหารกลางวันอันหรูหรา
ส่วนผมตั้งสมาธิให้จดจ่ออยู่กับเพลงประกอบของภัตตาคารเพื่อ
ไม่ให้รู้สึกถึงท้องไส้ที่กำลังร้องหิวโหย ผมเป็นคนเสนอกออกไปเอง
ว่าจะเลี้ยงข้าวเพื่อตอบแทนที่ช่วยเหลือ แต่ไม่เห็นต้องสั่งเมนูที่แพง
ที่สุดในร้าน (หนึ่งพันสองร้อยเยน) เลยนี่นา ผมครุ่นคิดเช่นนั้น
มาตั้งแต่เมื่อครู่ ในเวลาแบบนี้คนเป็นใหญ่ต้องรู้จักเกรงใจบ้างไม่ใช่
เหรอ ขณะที่ผมตั้งกฎไว้กับตัวเองว่าจะใช้ค่าอาหารมากที่สุดไม่เกิน
ห้าร้อยเยน แล้วเดินเล่นติดตัวแดงตั้งแต่วันแรกแบบนี้...แม้จะนึกบ่น
ในใจไม่หยุด แต่ผมตั้งใจรักษามารยาทเป็นอย่างดี

“ไม่ต้องขอโทษกันหรอกครับ ผมต่างหากต้องขอบคุณที่ช่วย
ผมไว้ เกือบไปแล้วเชียว—”

“ตามนั้นเลย”

ชายเซ็ดแดงเอ่ยแทรก ซึ่ปลายตะเกียบมาทางผม

“เมื่อกั๊นนายเกือบไปแล้วจริงๆ นั่นแหละ...ฮะ”

ชายเซ็ดแดงหรีตาจ้องอากาศ ทำหน้าบ่นยากแสดงอาการ
ครุ่นคิด จากนั้นก็เผยยิ้มเต็มหน้าออกมาทีละน้อย

“...จะว่าไปแล้ว ฉันนะนะ เพิ่งเคยสร้างหนี้บุญคุณใครเป็นครั้งแรกเลยนี่แหละ!”

“...ครับ”

สังหรณ์ใจไม่ดีเลย

“ว่าแต่ที่นี่มีเบียร์ขายไหมนะ”

“...ผมไปซื้อมาให้ไหมครับ”

ผมตัดใจยอมแพ้ทุกสิ่งทุกอย่างแล้วลุกขึ้นยืน

นกนางนวลหางดำส่งเสียงร้องแวก ๆ

ผมกั๊กตะแห่งขนมปังกรอบเสริมพลังงานยี่ห้อแคลอรีเมตทีละนิดอย่างหวงแหน ตาจ้องมองนกนางนวลบินวนกลางอากาศด้วยท่าทางสบายอารมณ์ในระยะใกล้แทบเอือมถึง

“โดนผู้ใหญ่เล่นเอาซะได้...”

เบียร์สดราคาตั้งเก๋าร้อยแปดสิบบเยนนะ ผมอดคิดไม่ได้ว่าเอาให้มันน้อย ๆ หน่อยเถอะน่า ราคาแพงยับอย่างเกินจริงสุดๆ หนีออกจากบ้านวันแรก เงินค่าข้าวสำหรับสี่วันกลับโดนตาลูงที่ไหนไม่รู้โถกเกลี้ยง โต้เกี้ยวหน้ากลัวชะมัด—ผมพิมพ์เสียงเบาๆ กับตัวเอง ยัดกล่องแคลอรีเมตที่กินเสร็จลงในกระเป๋าแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาเปิดเว็บไซต์ ‘คลังความรู้ Yahoo!’ อีกครั้ง กดปุ่มส่งคำถามเมื่อครู่ ยังไงก็ตาม ผมจำเป็นต้องหางานพิเศษทำจริงๆ ขอคำตอบแจ่ม ๆ ด้วยเถอะ

แปะ...เม็ตฝนร่วงหล่นลงบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือ พอเงยหน้าขึ้นก็พบว่าสายฝนเริ่มโปรยปรายอีกครั้ง อีกปากของมหานครคือทิวทัศน์ยามค่ำคืนของกรุงโตเกียวที่เริ่มเรืองรองด้วยแสงสี

สะพานสายรุ้ง⁵ สีลันสไตน์ด้วยแสงไฟคืบใกล้เข้ามาทุกขณะราวกับฉากเปิดเกมอะไรสักอย่าง พริบตานั่นเอง—ความหงุดหงิดที่มีต่อตาลุงไม่รู้จึกและความกังวลเรื่องเงินก็สลายหายไปจากใจผมอย่างหมดสิ้น ใกล้แล้ว ร่างกายของผมสั่นสู้ ชนลุกวาบ ใกล้เข้ามาแล้ว นับแต่คืนนี้ไปผมจะได้อาศัยอยู่ในเมืองแห่งแสงสีนั้นแล้ว ผมตื่นตื่นอย่างสุดกลั่น อดใจรอไม่ไหวกับทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นในเมืองนั้น หัวใจดีดกระดอนรัวเร็ว

“—พ่อหนุ่ม มาอยู่นี่เองอะ”

น้ำเสียงเรื่อยเฉื่อยที่ได้ยินกะทันหันพานให้ความตื่นเตนในตัวผมดังซบรววตกลุมอากาศ หันกลับไปพบชายเข้ตแดงก้าวออกมาจากโถงทางเดินพอดี เขาหมุนคอไปมาอย่างเกียจคร้าน ดวงตาจับจ้องแสงไฟในเมืองแล้วเอ่ยว่า “ใกล้ถึงแล้วสินะ

“นายมาจากเกาะไซ่ไหม มาทำอะไรที่โตเกียวล่ะ”

เขามายืนข้างผมแล้วเอ่ยถาม ผมตอบกลับไปด้วยประโยคที่เตรียมไว้เสร็จสรรพ

“เอ่อ...ไปเยี่ยมบ้านญาตินะคะ”

“วันธรรมดาเนี่ยนะ ไม่ไปโรงเรียนหรือ”

“อ๊ะ เอ่อ...คือ...โรงเรียนผมปิดเทอมฤดูร้อนเร็วกว่าที่อื่น...”

“อ้อหรือ”

ส่ายยิ้มทำไมพะ ชายเข้ตแดงก้มมองหน้าผมอย่างไร้ความเกรงใจคล้ายเจอแมลงแปลกตา ผมรีบหลบตาหนี

⁵ Rainbow Bridge สะพานแขวนขนาดใหญ่ที่เชื่อมระหว่างย่านชิบะอุระกับโอโคเบะในกรุงโตเกียว

“เอาเถอะ ถ้าเกิดมีเรื่องลำบากอะไรในโตเกียวละก็นะ” ว่าแล้วก็ยื่นกระดาษแผ่นเล็กมาให้ มันคือนามบัตร ผมพลอยรับไว้ทันที

“ติดต่อมาได้เสมอเลย ไม่ต้องเกรงใจ”

ผมจ้องตัวอักษร ‘K&A แพลนนิ่ง (จำกัด) CEO สุกะ เคสุเกะ’ แล้วเอ่ยตอบในใจว่าใครจะไปติดต่อคนอย่างเอ็งกัน

ช่วงเวลาหลายวันนับจากนั้น ผมสบถว่า “โตเกียวน่ากลัวชะมัด” ไปไม่รู้กี่ครั้ง ก็คนแล้วที่เตอะลั่นใส่ด้วยรำคาญใจ ก็ครั้งแล้วที่ทั่วร่างชาวบเหงื่อภาพไหลอาบ ก็หนแล้วที่หน้าแดงก่ำด้วยความอับอาย

เมืองนี้ใหญ่ยักษ์ วุ่นวาย สับสน และเย็นชา ผมหลงทางในสถานีรถไฟ เปลี่ยนสายขึ้นขบวนผิด เดินไปตรงไหนก็ชนคนอื่น ตามทางก็ไม่มีใครตอบ ขนาดยืนอยู่เฉยๆ ไม่ได้เข้าไปทักทายก็มาเชื้อเชิญอะไรแปลกๆ ผมหวาดกลัวร้านค้าทุกร้านจนไม่กล้าเข้าเว้นแต่เพียงร้านสะดวกซื้อ ถึงกับอึ้งเมื่อเห็นเด็กประถมในชุดนักเรียนขึ้นรถไฟตัวคนเดียว เล่นเอาอยากร้องไห้สิ้นหวังกับตัวเองไม่รู้กี่ครั้ง ยานชินจูกุที่อุตส่าห์ต่อมาถึงเพื่อหางานทำ (รู้สึกไปเองว่ายานชินจูกุคือใจกลางเมืองโตเกียว) จู่ๆ ก็มีพายุฝนสาดซัดจนเปียกโชกไปทั้งตัวผมรีตเค้นความกล้าเดินเข้าร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่เพราะอยากอาบน้ำชำระร่างกาย พนักงานร้านกลับเตอะลั่นใส่อย่างหงุดหงิด บอกว่าอย่าทำพื้นเปียกนะ แต่สุดท้ายผมก็ลงเอยด้วยการใช้ชีวิตโดยตั้งฐานที่มั่นในร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ลองค้นหางานพิเศษด้วย

คอมพิวเตอร์ในคอกส่วนตัวที่ฉุนกลิ่นอะไรสักอย่าง แล้วจึงพบว่าการจ้างคนที่มีเงื่อนไข ‘ไม่ใช่บัตรประจำตัว’ ไม่มีเลยสักงานเดียว คำตอบในเว็บไซต์ ‘คลังความรู้ Yahoo!’ อันเป็นที่พึ่งสุดท้ายกลับมีแต่พวก “อย่ามาดูถูกงานนะเพ้ย” หรือ “อย่าบอกนะว่าหนีออกจากบ้าน 555” ไม่ก็ “มันผิดกฎหมายแรงงานนะ ไปตายซะ” อย่างไรก็ตาม ผมพบข้อมูลหนึ่งท่ามกลางถ้อยคำหยาบเหยียดเหล่านั้นว่า “ถ้าเป็นเด็กตามร้านสถานบันเทิงก็ไม่ต้องใช้บัตรประจำตัวนะ” ผมจึงเสิร์ชหาข้อมูลสุดชีวิตแล้วกรอกข้อมูลนัดสัมภาษณ์งานตามสถานบันเทิงหลายร้าน แต่พอไปสัมภาษณ์จริงๆ กลับเจอวัยรุ่นผู้ชายที่ดูนิสัยไม่ดีตวาดใส่ว่า “ไม่มีบัตรประจำตัวแล้วใครจะไปจ้างแกว่าะ นี่แก็ดดูถูกร้านเราอะ” เล่นเอาแทบร้องไห้จนต้องวิ่งหนีกลับมา แต่จริงๆ ก็กลัวจนน้ำตาเล็ดไปหน่อยหนึ่ง

ด้วยเหตุนี้ รู้ตัวอีกทีก็ผ่านมาห้าวันแล้ว

ไม่ไหว... ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไปไม่ไหวแน่ ผมนั่งมองสมุดจดที่ใช้แทนบัญชีรายรับรายจ่ายอยู่ในคอกส่วนตัวแสนคับแคบของร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ แฝกเงาจากกลางคืนของที่นี่ราคาสองพันเยนต่อคืนอื่นๆ ก็มีค่าเดินทางกับค่าอาหาร นับแต่ออกจากเกาะมา ผมหมดเงินไปมากกว่าสองหมื่นเยนแล้ว พอมาตอนนี้ก็อดไม่ได้ที่จะแค่นใจกับความโง่งของตัวเองเมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อน ตอนนั้นผมตื่นตื่นดีใจกับเงินห้าหมื่นเยนที่จะใช้หนีออกจากบ้าน หลงคิดไปว่ามันคือเงินก้อนใหญ่ที่ไม่มีวันใช้หมด

—โอเค ตัดสินใจแล้ว! ผมว่าพาลงปิดสมุดจดตั้งบัง จังหวะ น้ำมันต้องทุบหม้อข้าวทิ้งแล้วไปตายเอาดาบหน้าเท่านั้น ผมกวาดของทุกอย่างที่กระจายเต็มคอกส่วนตัวลงกระเป่าเป้ จ่ายเงินค่าใช้บริการ

อินเทอร์เน็ทคาเฟ่ร้านนี้ ผมต้องเริ่มมาตรการรัดเข็มขัด จะไม่พัก ค้างคืนที่ไหนเด็ดขาดจนกว่าจะหางานทำได้ ตอนนี้เป็นฤดูร้อน นอนนอกชายคาสักสองสามวันคงไม่เป็นไรหรอก ผมรีบขอย่ำเท้า เดินออกจากร้านเร็วที่สุดในขณะที่จิตใจยังฮึกเหิม “จำนวนครั้งของการ เกิดฝนตกหนักในแต่ละพื้นที่” ได้ยินเสียงโทรทัศน์ติดกำแพงร้าน ประกาศราวกับมนุษย์ตัวเป็นๆ มาจากด้านหลัง “คาดการณ์ว่าฝน จะตกหนักตลอดเดือนกรกฎาคม ทำลายสถิติสูงสุดเป็นประวัติการณ์ เท่าที่เคยตรวจวัดได้จากเมื่อกกลางปีที่แล้ว แม้อยู่ภายในตัวเมือง ไม่ใช่ภูเขาหรือทะเล หากออกไปข้างนอกก็ควรระมัดระวังให้ดี—”

ตรงไหนสักที่ที่สามารถกันลมกันฝนและพวยอยู่อาศัยได้ สักคืนหนึ่ง ศาลานั่งพักในสวนสาธารณะหรือชายคาใต้ทางด่วน ล้วนมีแขกคนอื่นจับจองอยู่ก่อนแล้ว ผมสวมเสื้อกันฝน แยกเป้ หนักอึ้งซึ่งยึดสมบัติทั้งหมดเอาไว้เดินระเหว่ร้อนอยู่ในเมืองเกิน สองชั่วโมง ร้านซีดี ร้านหนังสือ หรือห้างสรรพสินค้าที่สามารถอยู่ ได้นานๆ อย่างสบายใจจะปิดทำการทั้งหมดเมื่อถึงเวลาสามทุ่ม ส่วน ภายในสถานีหรือร้านขายเครื่องใช้ไฟฟ้านั้น หากนั่งฟังกำแพงก็จะมี ปรกเข้ามาเตือนทันที ผมจึงทำได้เพียงมองหาที่อยู่ตามข้างถนน เท่านั้น ทว่าไม่มีท่าทีจะหาเจอเลย ถ้าออกห่างจากสถานีรถไฟมาก เกินก็จจะรู้สึกกังวลแปลกๆ สุดท้ายแล้วผมก็ได้แต่เดินย่ำวนเวียน อยู่กับที่ ลอดผ่านซุ้มประตูเมืองคาบูกิโจ⁶ อันเต็มไปด้วยแสงสี สะดุดตาเป็นครั้งที่สี่ เดินวนไปวนมาจนเหนื่อยล้า ขาแข็งเป็นท่อนไม้

⁶ Kabukicho แหล่งสถานบันเทิงชื่อดังในย่านชินจูกุ

ใต้เสื้อกันฝนอบอ้าวชุ่มเหงื่อชวนให้ไม่สบายตัวอย่างร้ายกาจ แดมยัง
ท้องหิวจนสุดทน

“นี่เธอ มานี่เดี๋ยวจี”

จู่ๆ ก็ถูกใครบางคนตบไหล่ เมื่อหันกลับไปก็พบตำรวจยืนอยู่
ตรงนั้น

“เห็นเดินวนอยู่แถวนี้มาตั้งนานแล้วนะ”

“เอ๊ะ...”

“มีดีคำป่านนี้แล้วมัวทำอะไรอยู่นะ เป็นเด็กม.ปลายหรือ”

ผมหน้าซีด

“เดี๋ยวล่ะ หยุคนะ!”

ได้ยินเสียงตวาดดังไล่หลัง ขาของผมขยับวิ่งก่อนทันได้คิด
ผมวิ่งเต็มกำลังฝ่าฝูงคนโดยไม่คิดหันกลับไปมอง ได้ยินเสียงสบถ
ทุกครั้งที่ชนใครสักคนเข้า เจ็บนะเว้ย! ทำบ้าอะไรเนี่ย! หยุคนะ
ไอ้เด็กแวร! พุงทะยานผ่านซอกข้างโรงหนังใหญ่ยักษ์ มุ่งหน้าไปยัง
สถานที่ไร้แสงไฟโดยสัญชาตญาณ เสียงของผู้คนไกลห่างออกไป
ทุกขณะ

แก๊ง...ขณะที่ผมนั่งฟูอยู่นั้นก็ต้องเงยหน้าขึ้นเมื่อได้ยินเสียง
กระป๋องเปล่ากลิ้งไปตามพื้น

ท่ามกลางแสงไฟสลัวราง ดวงตากลมโตสีเขียวทอประกาย
สว่าง มันคือลูกแก้วตัวพอมขนเป็ยกชุ่ม ที่นี่คือตึกแถวชายคาเตี้ย
ซึ่งอยู่ลึกสักกนิตจากถนนใหญ่ ร้านกินดื่มมากมายตั้งเรียงราย
ปิดไฟมืดและทางเข้าปราศจากบานประตู ผมนั่งอยู่ตรงทางเข้าแคบๆ
หน้าร้านกินดื่มร้านหนึ่ง แล้วกลับไปเมื่อไรไม่รู้

“เจ้าแมว มานี่ลี”

ผมกระซิบ มันตอบเมื่อยกกลับมาเสียงแหบแห้ง รู้สึกเหมือนไม่ได้คุยกับใครจริงๆ มานานมากแล้ว เพียงแค่นั้นก็ชวนให้รู้สึกตื้อขึ้นมาที่หลังจมูก ผมหยิบแคลอรีเมตแท่งสุดท้ายออกมาจากกระเป๋า หักครึ่งแล้วยื่นให้ลูกแมวตัวนั้น ลูกแมวดมดมด้วยปลายจมูกเพื่อตรวจสอบกลิ่น พอวางไว้บนพื้น มันก็จ้องหน้าผมครู่หนึ่ง คล้ายบอกขอบคุณ แล้วเริ่มกินอย่างตะกรุมตะกราม แมวสีดำนีหกล้ายกรีดตัดเสี้ยวหนึ่งจากราตรีกาล มีเพียงรอบจมูกกับปลายเท้าเท่านั้นที่เป็นสีขาวเหมือนสวมหน้ากากและถุงเท้า ผมจ้องมองลูกแมวพลางส่งแคลอรีเมตเข้าปาก ขบเคี้ยวอย่างช้าๆ

“...โตเกียวน่ากลัวชะมัด”

ลูกแมวไม่ตอบอะไร มันกำลังหมกมุ่นกับการกิน

“แต่ให้ตายยังไงก็ไม่อยากกลับไปอยู่ที่...เด็ดขาดเลย”

ผมซุกหน้าลงบนเข้าสองข้างอีกครั้ง เสียงลูกแมวเคี้ยวอาหาร เสียงสายฝนที่สาดซัดถนนลาดยางมะตอย เสียงไซเรนรถฉุกเฉินที่แว่วมาจากไกลๆ ผสมผสานส่งมาถึงหู ความเจ็บปวดบนท่อนขาที่ผ่านการเดินเท้าอย่างหนักหน่วงค่อยคลายลงอย่างละมุนละไม ผมเคลิ้มหลับอีกหน

— ว้าย มีใครอยู่ด้วย! เฮ้ จริงเหรอ ว้าย จริงด้วย!
อะไรเนีย เด็กคนนี้ หลับอยู่ไม่ใช่เหรอ

...ฝัน? ไม่ใช่สิ มีใครอยู่ตรงหน้า—

“เฮ้ย แก!”

น้ำเสียงทุ้มใหญ่สาดลงจากเหนือศีรษะ ผมสะดุ้งลืมตาตื่นในทันที ชายผมสีทอง เจาะหู สวมชุดสูทกำลังก้มมองผมด้วยสายตา

เย็นซา ทางเข้าที่เคยมีดสลัวเปิดไฟสว่างตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ มีเด็กสาวอีกสองคนในชุดเผยเนื้อหนังโชว์ไหล่และหลังยืนอยู่ข้างผู้ชาย ลูกแมวหายไปแล้ว

“มีธุระอะไรที่นี่หรือไง”

“อะ...ขอโทษครับ!”

ผมรีบร้อนลุกขึ้นยืน ค้อมศีรษะแล้วตั้งท่าจะวิ่งผ่านเขาไป ทว่ากลับเสียหลักในจังหวะนั้นเอง ชายคนนั้นยื่นปลายเท้ามาสกัดข้อเท้าผม ผมล้มคะมำลงบนถนนลาดยางมะตอยกลางสายฝน กลิ้งไปพร้อมถังขยะข้างตู้กดน้ำอัตโนมัติที่เปลือยเอื้อมมือคว้า ฝาดังขยะเลื่อนหลุด เสียงกระป๋องเปล่ากลิ้งไปทั่วพื้นดังกังวาน

“ว้าย เป็นอะไรหรือเปล่า!?” เด็กสาวคนหนึ่งเอ่ยขึ้น

“ช่างมันเหอะน่า” ชายเงาะหุผมสีทองโอบไหล่เธอคนนั้น “คุยต่อจากเมื่อก๊ันะ ถ้ามาร้านเราละก็ เธอต้องหาเงินได้มากกว่าซัวร์ๆ เตียวพีจะพาเข้าไปคุยข้างในนะ”

ว่าแล้วชายเงาะหุผมสีทองก็ดันหลังเด็กสาวสองคนหายเข้าไปในตึกโดยไม่เหลือบสายตามองผมแม้เพียงนิด

“อะไรวะเนี่ย เกะกะชะมัด!”

คู่รักคู่นี้เตาะลั่นเสียงดังอย่างจงใจแล้วเตะกระป๋องเปล่าบนพื้น พวกเขาเดินผ่านผมไปหน้าตาเฉย

“ขอโทษครับ...!”

ผมลนลานรีบยกถังขยะกลับไปวางคืนที่ คลานลงกับพื้นเพื่อกวาดเก็บกระป๋องเปล่าที่กระจายเกลื่อนอย่างสุดชีวิต ขยะไม่ได้มีเพียงกระป๋องเปล่าเท่านั้น ยังมีกล่องข้าวและพวกขยะเปียกปะปนอยู่ด้วย ผู้คนที่เดินผ่านไปผ่านมาไม่คิดปกปิดท่าที่รำคาญใจ

ผมอยากวิ่งหนีออกไปจากตรงนี้โดยเร็วที่สุดแม้เพียงวินาที และเพื่อการนั้นผมต้องเก็บกวาดให้เร็วที่สุดเช่นกัน ผมใช้มือเปล่าคว้าของกินที่เหลือจำพวกไก่ทอดและข้าวปั้นเปียกแฉะ น้ำตารื้นขึ้นมาเองโดยไม่อาจห้าม ไหลรินอาบแก้มพร้อมหยาดฝน

มีตุ๊กกระดาดหกหนักแปลก ๆ อยู่ในถังขยะด้วย ขนาดประมาณหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กปกแข็ง พันรอบอย่างแน่นหนาด้วยเทปกาว

แควว

เมื่อฉีกเทปกาวชนิดผ้าออก ตุ๊กกระดาดเปียกชุ่มก็ขาดจนของข้างในหล่นลงพื้น เสียงโลหะหนาหนักก้องไปทั่วร้าน ผมรีบเอื้อมมือก้มลงหยิบโดยไว

“เฮ้ะ!?”

สิ่งนั้นดูเหมือนปืน ผมลนลานคว่ำมันแล้วยัดลงกระเป่าเป้สัมผัสดึงสายร้อยเย็บเย็บยังเหลือทิ้งในฝ่ามือ ผมรีบหันมองรอบข้างทันที

ที่นี่คือร้านแมคโดนัลด์ยามดึกที่ตั้งอยู่ระหว่างร้านปาจิงโกะกับสถานีรถไฟเอกชน ไม่ไกลจากร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่ผมเคยพักเป็นสถานที่คุ้นเคยเพราะแวะมาหลายครั้งแล้ว หลังหมดรถไฟเที่ยวสุดท้าย ภายในร้านเต็มไปด้วยผู้คนมากมาย เกือบทั้งหมดก้มหน้าก้มตาจ้องโทรศัพท์มือถืออย่างเงิบ ๆ ที่คุ้ยกันอยู่มีเพียงผู้หญิงสองคนเท่านั้น “มีแค่ฉันคนเดียวที่ชอบมากขึ้นทุกวัน...คนคนนั้นชอบอ่านแล้วไม่ตอบอยู่เรื่อยเลย...” ได้ยินบทสนทนาของหญิงสาวกระซิบกระซาบบอกเล่ากันด้วยน้ำเสียงจริงจัง ไม่มีใครมองมาทางนี้ ผมถอนหายใจอย่างโล่งอก

“โงะซะก็คงเป็นแค่ของเล่นละมั้ง” ผมเอ่ยออกจากปากคล้าย
กล่อมตัวเอง

หลังจากเก็บกวาดกระเบื้องเปล่า ผมไปล้างมือที่ห้องน้ำ
สาธารณะ จังหวะนั้นก็นึกขึ้นได้เลยมาที่นี้ แค่อุบัติขึ้นด้วยตัวเอง
คงไม่ยอมให้ผมนั่งแช่อยู่ในร้านจนถึงเช้าหรอก แต่อย่างน้อยผม
ก็อยากอยู่ในสถานที่ที่ช่วยให้สบายใจเพื่อฟื้นฟูกำลังในการออกไป
เดินรื้อถอนข้างนอกสักหน่อย

ผมปรับอารมณ์เสียใหม่ นั่งลงบนเก้าอี้อีกครั้ง วางกระดาษ
แผ่นเล็กยับยู่ที่ยึดไว้ในทางเกยลงบนโต๊ะ

K&A แพลนนิ่ง (จำกัด) CEO สุกะ เคสุเกะ

นามบัตรที่ได้มาจากชายเข้ตแดงตอนอยู่บนเรือเฟอร์รี่ มีที่อยู่
เขียนไว้บนนั้นด้วยตัวอักษรเล็กจิ๋ว เมืองยามาบุกิ เขตชินจูกุ จังหวัด
โตเกียว...เขตชินจูกุ? ผมพิมพ์ที่อยู่นั้นลงในกูเกิลแม็ป จากตรงนี้
สามารถเดินทางด้วยรถบัสสาธารณะโดยใช้เวลาสี่สิบเอ็ดนาที ใกล้
เกินคาด

ผมกุมถ้วยกระดาษใส่ชุปไปตาดจด้วยสองมือ ยกอีกสุดทำ
กรอกปากอย่างทะนุถนอม จอโทรทัศน์ขนาดยักษ์ริมถนนด้านนอก
ฉายภาพคละเคล้าเหล่าเม็ตฝนเป็นประกายระยับ เสียงวุ่นวายของ
ย่านคานุกิโจเซ็งแซ่จากอีกฟากของบานหน้าต่างคล้ายเสียงที่ลืบลอด
จากหูฟัง ผมคิดจะไปตามที่อยู่นี้—แล้วจะได้อะไรกันนะ CEO นี้
หมายถึงประธานบริษัทใช่ไหม ให้เขาช่วยแนะนำงานพิเศษ? แต่
บริษัทของคนที่ให้เด็ก ม.ปลายเลี้ยงข้าวคงไม่ทำงานปกติแน่ แต่
เดี๋ยวก่อนนะ ถ้าเป็นถึงประธานบริษัทก็ต้องมีเงินอยู่บ้างไม่ใช่หรือ
ต้นให้จ่ายค่าข้าวมือนั้นตั้งสองพันหนึ่งร้อยแปดสิบเยน! เพิ่งมานึกโกรธ

เอาป่านี่ นี่ผมเลี้ยงข้าวประธานบริษัทขึ้นหเรือ อาหารชุดโก๋ทอด ราวซอสหมักบั้งถือเป็นการตอบแทนบุญคุณ ผมไม่ติดใจอะไรหรอก แต่ค่าเบียร์อีกแก้วร้อยแปดสิบเยนมันไม่ถูกต้อง ผมควรไปเล่า สถานการณ์ให้ฟังแล้วขอเงินส่วนนั้นคืนมา อาจดูทุเรศไปนิด แต่ คักดีศรีมันกินไม่ได้ ถ้ารู้เรื่องผมแล้ว เขาอาจยอมคืนเงินให้ง่ายตาย กว่าที่คิด

แต่ว่า—ผมพบหน้าลงกับโต๊ะ

มันจะดูน่าสมเพชไปหน่อยหรือเปล่า เพราะยังงี้เสียเขาก็ช่วย ผมไว้จริง ๆ แถมเรื่องเบียร์ ผมก็เป็นคนออกปากซื้อให้เองทั้งหมด นี่ผมมาโตเกียวเพื่อทำเรื่องไรค์คักดีศรีพรรคนั่นแหละ ไม่มีเงิน ไม่มี ที่ซุกหัวนอน ไม่มีเป้าหมาย แถมยังหิวจนไส้แทบขาด นี่ผมมา ทำอะไรที่นี้กันแน่นะ ผมคาดหวังอะไรจากโตเกียวกันแน่

วันนั้นผมปั่นจักรยานสุดชีวิตเพื่อหลบเลื่อนความเจ็บปวดที่ ฎกต้อย หากจำไม่ผิด วันนั้นที่เกาะก็ฝนตกเหมือนกัน เมฆฝน หนาครึ้มเคลื่อนปกคลุมท้องฟ้า ทว่ายังมีลำแสงสาดส่องลงมาจาก ช่องว่างระหว่างหมู่เมฆ ผมไล่ตามแสงนั้นไป เพราะอยากไล่ตาม แสงนั้น อยากเข้าไปในแสงนั้น ผมจึงปั่นจักรยานเลียบไปตาม ชายฝั่งทะเลอย่างเอาเป็นเอาตาย พริบตาที่คิดว่าไล่ทันแล้วก็พบว่า ตัวเองอยู่สุดขอบฟ้า ขณะที่แสงนั้นเคลื่อนหายไปยังอีกฟากของ ท้องมหาสมุทร

—จะเข้าไปสู่แสงนั้นในสักวันหนึ่ง ตอนนั้นผมตัดสินใจ เช่นนั้น

สายลมเบาบางโบกพัดจากที่ใดสักแห่งพาให้เส้นผมพลิ้วไหว ไม่ใช่ลมจากเครื่องปรับอากาศ ทว่าเป็นสายลมจริงแท้ที่พัดพา

มาพร้อมกลิ่นของทุ่งหญ้าจากฟากฟ้าอันแสนไกล แต่ในที่แบบนี้—
ผมเงยหน้าขึ้นจากโต๊ะ

ตรงหน้ามีกล่องบีกแมควางอยู่

ผมตกใจ เหลียวหลังกลับไป

เด็กสาวคนหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้น เธอสวมเครื่องแบบพนักงาน
แมคโดนัลด์ เสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินข้มกับผ้ากันเปื้อนสีดำ สวมหมวกแก๊ป
สีเทาบนศีรษะเล็กๆ มัดผมแมงละสองข้าง น่าจะอายุพอๆ กัน—
ดวงตากลมโตสีดำคู่นั้นก็มองผมคล้ายหุ่นเคื่อง

“เอ่อ...คือนี้...” ผมเอ่ยบอกในทำนองว่าไม่ได้สั่งนะ

“ฉันให้ เป็นความลับนะ” เธอตอบกลับมาเสียงแผ่วเบา
คล้ายกลิ่นหอมของดอกไม้เล็กๆ

“เอ๊ะ? แต่ทำไมล่ะ...”

“ก็นายกินข้าวเย็นแค่นั้นมาสัปดาห์แล้วนี่”

เด็กสาวมองซุบไปตางของผมแล้วตาคัน ก่อนวิ่งเหยาะๆ
จากไป

“เอ๊ะ เตี่ยวนะ...” ขณะที่ผมตั้งท่าจะพูดอะไรบางอย่าง
เด็กสาวคนนั้นหันกลับมารวบปิดผนึกถ้อยคำของผมอย่างอ่อนโยน
มุมปากที่เคยขูดบึ้งคลี่ออก เธอวาดยิ้มเล็กน้อย พริบตานั่นเอง
ปรากฏสีสันขึ้นดั่งแสงอาทิตย์สาดส่องจากหมู่เมฆ—ผมรู้สึก
เช่นนั้น เด็กสาวหันหลังกลับไปอีกครั้งโดยไม่พูดอะไร วิ่งขึ้นบันไดไป
อย่างรวดเร็ว

“...”

ผมหนึ่งออกไปประมาณสิบวินาทีเต็มจึงค่อยกลับมารู้สึกตัว
กล่องบีกแมควางอยู่กลางโต๊ะราวของขวัญสุดพิเศษ ผมเปิดฝากล่อง

กลิ่นหอมของเนื้อฟุ้งกรุ่น เห็นขนมปังขึ้นหาคู่มฟู เมื่อหยิบขึ้นมา ก็สัมผัสได้ถึงน้ำหนักในฝ่ามือ ซีสละลายเยิ้มเป็นประกายกับผักกาดหอมแพลมออกมาระหว่างชั้นเนื้อ

นี่เป็นมื้อเย็นที่อร่อยที่สุดของที่สุดในชีวิตตลอดสิบหกปีที่ผมเกิดมาอย่างไม่ผิดแน่นอน

“ไม่ละ จะถึงป้ายรถบัสแล้วนี่นา! นี่ๆ ต่อไปเราจะได้เจอกันอีกเมื่อไรเธอ”

“นั่นสิละ วันมะรืนเป็นไง วันนั้นมีซอสมเหมือนกัน แต่ตอนบ่ายยังว่างนะ”

“เฮ้! มีคาเฟ่หนึ่งที่เคยเห็นจากทาเบล็อก⁷ ฉันอยากลองไปร้านนั้นดู งั้นจงควิไว้เลยตีโหมนะ!”

ขณะที่ผมนั่งโยกอยู่บนรถบัสสาธารณะ บทสนทนาหวานหยาดเยิ้มลอยเข้ามาตั้งแต่เมื่อครู่ เสียงนั้นดังมาจากเบาะหลัง จะหันกลับไปก็ยังไม่อยู่ ผมเลยมองออกไปนอกหน้าต่างแทน จดจ้องหยดน้ำซึ่งวาดลวดลายซับซ้อนก่อนไหลไปด้านหลัง นึกขึ้นชมอยู่ในใจอย่างไรชอบกลว่าคู่รักเขาคุยกันทำนองนี้จริงๆ สิณะ ที่ผ่านมา ผมไม่เคยเห็นความสำคัญของแอปร้านอาหารเลย คนเมืองเขาดูทาเบล็อกกันจริงๆ ด้วย แต่จะไปคาเฟ่ยังต้องจองคิวล่วงหน้าอีกต่างหาก ผมเลื่อนสายตามองโทรศัพท์มือถือถือ จุดสีฟ้าแสดงตำแหน่ง

⁷ Tabelog เว็บไซต์ศูนย์รวมข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับร้านอาหารในญี่ปุ่น

ปัจจุบันกำลังเคลื่อนเข้าใกล้ไอคอนธงสีแดงที่ปักบนจุดหมาย อีก
สิบนาทีจะถึง รู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาพิลึก

เสียงสัญญาณดังบึ่งปอง มอนิเตอร์ข้างที่นั่งคนขับแสดงอักษร
‘หยุดจอด’ ได้ยินเสียงสตรโง้งบอก “นั่นไว้เจอกันนะ นากิคุง!”
พอเห็นเด็กผู้หญิงผมสั้นที่กำลังก้าวลงจากรถบัส ผมถึงกับตกใจ
เธอสะพายกระเป๋าเป็นนักเรียนที่เขียนว่า ‘เดินทางปลอดภัย’ ยังเป็น
เด็กประถมอยู่เลยนี่หว่า เอ๊ะ เอาจริงดิ โตเกียวนี่สุดยอดไปเลยแฮะ
เด็กประถมดูแอปทาเบล็อกด้วยหรือนี่

“อ๊ะ โชคดีจัง!”

คราวนี้เด็กผู้หญิงวัยประถมผมยาวก้าวขึ้นมาบนรถคล้ายสลับ
สับเปลี่ยนตำแหน่ง “นากิคุง กะแล้วว่าต้องได้เจอเธอ!” เธอร้อง
ด้วยความดีใจขณะวิ่งตรงไปยังเบาะหลัง ผมเผลอมองตามโดยไม่รู้ตัว

“เฮ้ย!”

ใครคนหนึ่งสวมกางเกงขาสั้นนั่งไขว่ห้างอยู่ตรงเบาะหลัง
มองมุมไหนก็เป็นเพียงเด็กผู้ชายวัยประถมอายุประมาณสิบขวบ
เท่านั้น “ไจ คานะ” เขาโบกมือด้วยท่วงท่าสง่างามเพื่อทักทายเด็ก
ผู้หญิงที่วิ่งมาหา เอื้อมมีอริบกระเป๋านักเรียนของเธอมาช่วยถือ
พร้อมหยักยิ้ม ทรงผมตัดสั้นกับดวงตาเรียวยาว บวกรวมใบหน้า
ได้รูปดูอ่อนเยาว์ เด็กคนนี้ดูประหนึ่งเจ้าชายไม่มีผิด อย่าบอกนะว่า
เด็กผู้ชายคนนี้มีสาวรออยู่ทุกป้าย? เมื่อรถบัสออกตัว ผมก็พยายาม
ดึงสายตาของตัวเองกลับมา ได้ยินเสียงพูดคุ้ยจู้จี้มาจากด้านหลัง

“อ้าว คานะมันผมเธอ”

“เอ๊ะ ดูออกด้วยเธอ อ้อ นิดหน่อยนะ วันนี้ไม่มีใครทักเลย
แท้ๆ นากิคุงสุดยอดไปเลย นี่ เป็นไงบ้าง เหมาะหรือเปล่า”

“เหมาะสมมาก ๆ! น่ารักสุดๆเลยละ คุณเป็นผู้ใหญ่ดีนะ เหมือนเด็กม.ต้นเลย”

ฮู ๆ ๆ...เด็กผู้หญิงหัวเราะอย่างตลกดีใจพานให้ผมรู้สึกจุกจิกทำตามจนนึกอยากตะกุกตะกิวเบาๆ เป็นแค่เด็กประถมแต่ดันมีแฟนสาวหลายคน แถมพวกเธอเหล่านั้นยังเป็นฝ่ายจงดคาเฟ่จากทาเบล็อกให้อีก พวกดวงดีมักมีดวงมาตั้งแต่แรกเริ่ม นี่หรือที่เขาเรียกกันว่า ทูนาทางวัฒนธรรม

—โตเกียวนี่สุดยอดไปแล้ว ผมพิมพ์คำนั้นขณะก้าวลงจากรถบัสเมื่อถึงป้ายอันเป็นจุดหมาย กางร่มเดินผ่านร้านรวงย่านดาวนิทาวร์พร้อมจ้องกุเกิลแม็ปเซมิ่ง เมื่อเลี้ยวขวาตามที่กุเกิลบอกบรรยากาศของทั้งเมืองก็เปลี่ยนไปทันตา บนเนินมีโรงพิมพ์เล็กๆมากมาย ได้กลิ่นหมึกเจืออยู่ในสายฝน

“...ที่นี่เหวอ”

ที่อยู่บนนามบัตรคืออาคารเล็กๆ อันเป็นร้านค้าเก่าซอมซ่อมีป้ายผ้าไวโนลิสต์ไต้โลวะ^๘ ซึ่งพาด เขียนไว้ว่าสแน็กด้วยตัวอักษรแทบเลือนหาย ผมเทียบที่อยู่บนนามบัตรกับกุเกิลแม็ปอีกครั้งหนึ่งที่อยู่ตรงกัน เมื่อมองบนป้ายผ้าไวโนลิสต์ก็พบว่าชื่อถูกปิดไว้ด้วยเทปกาว่า ทั้งป้ายผ้า ตัวอักษร และเทปกาว่าต่างขาดวินพอกันจนไม่ทันสังเกตเห็นแวบแรก ตอนนี่ที่นี้ไม่ใช่ร้านสแน็กอีกต่อไปแล้ว มีป้ายสนิมเซรอะเขียนไว้ว่า ‘K&A แพลนนิ่ง (จำกัด)’ ห้อยอยู่ ช้างชื่อบริษัทมีลูกศรชี้ลงด้านล่าง พอผมลองมองจึงค่อยเห็นว่าตรงนั้นเป็น

^๘ Showa ชื่อเรียกยุคสมัยหนึ่งของญี่ปุ่นซึ่งตรงกับช่วงปี ค.ศ. 1926-1989

ชั้นใต้ดิน มีประตูอยู่ตรงสุดปลายบันไดคอนกรีตเล็กแคบ

ดูท่าว่าที่นี่จะเป็นบริษัทจริงๆ แต่ผมก็ลังเลว่าจะเอาอย่างไรดี
ดูน่าสงสัยสุดๆ แถมยังสัมผัสไม่ได้เลยถึงความมีเงิน CEO อะไรกัน
เนี่ย แต่ยังไงก็ไม่มีที่อื่นให้ไปแล้ว ผมตัดสินใจหุบร่ม ก้าวลงบันได
ซึ่งมีความกว้างไม่เกินหนึ่งเมตร

แกร๊ก

กตอดตเรียกไปแล้วแต่ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย

ผมแหนหางลงบนบานประตู แล้วลองกดออกดูอีกครั้ง เงียบนี่
คงพังแล้วละมั้ง คราวนี้ผมลองเคาะประตู ไม่มีเสียงตอบรับใดๆ
พอลองแตะมือลงบนลูกบิด บานประตูก็เปิดออกอย่างง่ายดาย

“ขอโทษครับ ผมโมริชิมะที่เคยโทรศัพท์มาหาครับ!”

ผมลอบมองเข้าไปในห้อง ตอนที่โทรศัพท์ก็ไปตามหมายเลข
บนนามบัตรเมื่อหลายชั่วโมงก่อน ชายเข้ตแดงเป็นคนบอกเองว่ากำลัง
รออยู่ ให้มาหาเดี๋ยวนี้เลย ผมย่างเท้าก้าวต่ออย่างกล้าๆ กลัวๆ
เข้าไปปุ๊บก็เจอเคาน์เตอร์บาร์เล็กๆ แต่รายรอบกลับรกรุงรังด้วย
หนังสือ เอกสาร และลังกระดาษที่กองสุมกัน แถมยังมีขวดเหล้า
ใบปลิวร้านค้า แล้วก็เสื้อผ้ากระจายเกลื่อนพื้นไปหมด ไม่ใช่ทั้งร้านค้า
ที่อยู่อาศัย หรือออฟฟิศ ทั่วทั้งห้องอบอวลไปด้วยบรรยากาศทำนอง
ว่า ‘เฮาน่า จะเป็นไงก็ช่างมันเถอะ’

“คุณสุกะ อยู่ไหมครับ”

ผมก้าวต่อทีละนิด มองเห็นโซฟาอยู่ด้านในสุดของห้องที่
กั้นฉากด้วยม่านลูกบิด มีก้อนบางอย่างถูกห่อหุ้มอยู่ใต้ผ้าห่ม

“คุณสุกะ?”

เท้าเรียวยาวเปลือยเปล่าขาขวามือแผ่พันขอบโซฟา เมื่อ

เข้าไปใกล้ก็พบว่าเท้าข้างนั้นทาเล็บสีฟ้าสดใส สวมรองเท้าแตะ
พื้นหนาประมาณสี่นิ้ว พอมองหน้าก็เห็นว่าอีกฝ่ายคือหญิงสาววัยรุ่น
เรีอนผมเรียบสั้นเหยียดยาวปิดคลุมใบหน้า ได้ยินเสียงลมหายใจ
ยามหลับแผ่วเบา

“คุณ...สุคะ...?”

ไขก้นบ้างแล้ว รู้ทั้งรู้ ผมกลับถอนสายตาดจากหญิงสาวคนนั้น
ไม่ได้เลย กางเกงเดนิมขาสั้นจู้ดจู้ ขนตาที่มองเห็นผ่านช่องว่าง
ระหว่างเส้นผมก็ยาวสุด ๆ เหมือนตัวละครในหนังสือการ์ตูน บริเวณ
อกใต้เสื้อซับในสีม่วงกำลังขยับขึ้นลงตามจังหวะการหายใจ ผม
ย่อเข่าลง ทันใดนั้นหน้าอกก็จ่อเข้ามาในระดับสายตา

“...ไม่ได้สิเรา”

เมื่อรู้ตัว ผมรีบเบือนสายตาไปทางอื่น

“ฮะ อรุณสวัสดิ์”

พร้อมกันกับที่ได้ยินเสียงทักทาย

“เหวออออ”

ผมหวีดร้องแล้วลุกขึ้นยืนตัวตรงเผย หญิงสาวลืมหูลืมตาขึ้นตั้งแต่
เมื่อไรไม่รู้

“ฮะ เอ่อ...ผมขอโทษครับ!”

“อ้อ เคยบอกไว้แล้วละ” หญิงสาวยันกายขึ้น เอ่ยบอก
อย่างไม่ทุกขร้อน “ว่าจะมีผู้ช่วยคนใหม่มานะ”

“เอ๊ะ เปล่านะ ผมเพิ่งจะ—”

“ฉันชื่อนัตลีมิ ผากตัวด้วยนะ เอ้อ ในที่สุดก็หลุดพ้นจาก
งานเบ๊ชะที่!”

ว่าแล้วเธอก็ยึดตัวบิดชี้เกี้ยวอย่างสบายอารมณ์ พอมองอีกที

ก็พบว่าเธอเป็นคนที่สวยมากคนหนึ่ง ผิวขาวเนียนเรียบสีนํ้า หุ่น
ฟิตเปรี้ยะ โคนงหน้าสวยดูเจิดจ้ามืออว้า เหมือนคนที่อยู่ในโทรทัศน์
หรือภาพยนตร์เลย

“นี่ ๆ หนู่มน้อย” หญิงสาวนามคุณนัตลีมิชวนคุยทั้งที่ยัง
หันหลังให้

ลึกลงไปหลังเคาน์เตอร์บาร์คือห้องนั่งเล่นขนาดสิบสี่⁹ ดูทำ
ว่าตรงนั้นจะเป็นออฟฟิศของบริษัท ผมนั่งบนเก้าอี้ จ้องมองกระตุก
สะบักของคุณนัตลีมิที่กำลังขงเครื่องตี้อยู่ในครัวเล็กๆ มาจนถึงเมื่อครู่

“ครับ?”

“คือว่านะ”

“ครับ”

“เมื่อก็เธอมองหน้าอกฉันไซ้ไหม”

“ไม่ได้มองครับ!”

เพลงหลุดร้องเสียงดังลั่น คุณนัตลีมิกำลังฮัมเพลงด้วยท่าที่
นึกสนุกพร้อมวางแก้วกาแฟเย็นลงตรงหน้าผม

“หนู่มน้อยชื่ออะไรละ” คุณนัตลีมินั่งลงฝั่งตรงข้าม เอ่ยถาม
เสียงใส

“โมริชิมะ โฮตากะ ครับ”

“โฮตากะ?”

“เอ่อ...เขียนด้วยอักษร ‘โฮ’ ที่แปลว่าใบเรือของเรือใบ กับ

⁹ ‘สี่’ เป็นหน่วยวัดพื้นที่ที่นิยมใช้ในการระบุขนาดห้องของญี่ปุ่น โดย
1 สี่เทียบเท่ากับพื้นที่ประมาณ 1.62 ตารางเมตร

‘ดากะ’ ที่แปลว่าสูง...”

“หืม เป็นชื่อที่วิเศษไปเลยนี่นา”

ผมตกใจเล็กน้อย อาจเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ได้ยินใครบอกว่า
วิเศษ

“คุณนัตลีมีเป็นคนของบริษัทนี้เหรอครับ”

“เอ๊ะ อยากรู้อะไรถึงความสัมพันธ์ของฉันกับเคจิงเธอ”

ผมนึกขึ้นมาได้ว่าชื่อตัวของคุณสุกะคือเคสุกะ

“อ๊ะ ครับ”

“โคตรฮาเลย!”

เอ๊ะ นี่ผมได้พูดอะไรแปลกๆออกไปเธอ คุณนัตลีมีหัวเราะ
อยู่พักหนึ่งก่อนหยีตา เห็นเงาแพขนตาบนขอบตาล่าง เธอซ่อน
สายตามองผม

“ก็เป็นไปตาม...ที่เธอคิดแหละนะ”

“เอ๊ะ!?”

คุณนัตลีมีขมุกขมูยขึ้นข้างหนึ่ง เอ่ยบอกด้วยน้ำเสียงเซ็กซี่
ผมจ้องเธอตาค้าง

...เอาจริงดี! กาแฟเย็นขมๆไหลทะลักจากมุมปาก ผมเพิ่ง
เคยเจอคนที่เรียกว่าซู้รักเป็นครั้งแรกนี่แหละ...

ลั่นเสียงเปิดประตูดังแกรกในทันใดนั้น

“อ้าว มาแล้วเธอ” ได้ยินน้ำเสียงเอื่อยเอื่อย เมื่อหันกลับไป
ก็เห็นเจ้าเซ็ดแดง—คุณสุกะถือร่มไวนิล ย่ำเท้าตุบๆเดินเข้ามา

“ไม่เจอกันนานนะ เจ้าหนู หือ? นี่ผมมลงนิตหน่อย
หรือเปล่า”

ว่าแล้วก็โยนกระป๋องส่งให้ผม พอคั่วไว้ได้ก็เห็นว่าเป็น

กระป๋องเบียร์ ผมลืงเลอยู่ครู่หนึ่งด้วยความไม่เข้าใจ ทันใดนั้น
คุณหนัดลีมีก็คว้ากระป๋องนั้นไปจากมือผมอย่างว่องไว

“เดี๋ยวดูเถอะ อย่าบอกนะว่าไปปาจิงโกะมานะ”

จากนั้นคุณหนัดลีมีก็เปิดกระป๋องเบียร์ดังฟู แทบจะในเวลา
เดียวกับที่คุณสุกะเปิดเบียร์อีกกระป๋อง ทั้งสองกระดกเบียร์ดื่มอึก ๆ
อย่างหน้าตาเฉย นี่มันอะไรกันเนี่ย คนพวกนี้กินเบียร์แต่หัววัน
เลยเหวอ

“ไฉ เจ้าหนู หางานทำอยู่ไหมล่ะ”

คุณสุกะทิ้งตัวลงบนโซฟาตัวเตี้ยข้างโต๊ะ ส่งสายตามาทางผม
อย่างดีใจ เขาหยิบนิตยสารฉบับหนึ่งออกจากกองที่สุมทับกันได้โซฟา
แล้วยื่นให้

“นี่แหละคืองานของบริษัทเราในตอนนี รับจ้างเขียนบทความ
ลงในนิตยสารทรงอิทธิพลและมีประวัติความเป็นมาอย่างยาวนาน”

บนหน้าปกนิตยสารที่เขียนว่า ‘มู’ มีภาพพีระมิด ดาวเคราะห์
และดวงตาดขนาดใหญ่ยักษ์น่าขนลุก ผมลองพลิกดูหน้าต่อไปตามที่
อีกฝ่ายคะยั้นคะยอ ‘ในที่สุดก็ติดต่อดีสำเร็จ! คนจากอนาคตในอีก
สองพันหกสิบสองปีข้างหน้า’ ‘รวมบทความพิเศษ พายุฝนคืออาวุธ
ควบคุมสภาพภูมิอากาศ!’ ‘ค้นพบความลับระดับชาติ เครื่องสังเว
จำนวนมหาศาลที่ช่วยปกป้องรักษาโตเกียว’ พบบทความฆ่าซัน
บนอินเทอร์เน็ตถูกวิเคราะห์อย่างเกินจริงประมาณห้าสิบเท่าเต็มหน้า
กระดาษ

“งานต่อไปคือตำนานประจำเมืองนะ” คุณสุกะเอ่ยด้วยรอยยิ้ม
ไร้ความรู้สึก

“แค่ไปสัมภาษณ์คนที่เห็นเหตุการณ์หรือฟังประสบการณ์

ที่พวกเขาพบเจอมาเขียนเป็นบทความก็พอแล้ว”

“หา...”

“ง่ายใช้ไหมล่ะ”

“เอ๊ะ...เอ๋อ? ให้ผมทำอะไร?”

“ข่าวจะเป็นอะไรก็ได้ทั้งนั้นแหละ อย่างเทพลักซอน คำพยากรณ์ การค้ามนุษย์ของธุรกิจมีดอะไรพรรณั้น เด็กอย่างพวกนายชอบอะไรแบบนี้กันอยู่แล้วนี่”

ว่าแล้วคุณสุกะก็หยิบโทรศัพท์มือถือออกมา รายการบทความเรียงรายเต็มหน้าจอ ‘ปลาดตกจากฟ้า’ ‘ตระกูลโทคุกาวะ¹⁰ กับเงินเสมือน’ ‘ทรัมป์เป็น AI’ ‘พบ CD บนพื้นผิวดาวอังคาร’ ‘กระตุ้นจักรระด้วยสมาร์ตโฟน’ ‘ลิปต์เชื่อมโยงโลกเบื้องหลัง’ เป็นต้น...

“ถ้าเอาเรื่องใกล้ตัวก็อันนี้เป็นไง” เขาชี้ลงบนรายการข้อหนึ่ง

“‘สาวฟ้าใส 100%’ ที่รำลึกกันในเน็ต”

“สะ...สาวฟ้าใส”

“ฉันเป็นสาวฟ้าใสละ!”

คุณหนัดลิมขู่มือขึ้นอย่างว่าเรื่อง ซึ่งคุณสุกะไม่แม้แต่จะเหลือบตามอง

“ช่วงนี้ฝนตกทุกวันเลยนี่นะ ในทีวีก็พูดกันว่าทำลายสถิติวันฝนตกติดต่อกันอะไรทำนองนั้นด้วย ของมันมีดีมานด์อยู่แล้ว”

“เอ้อ...” ผมงงไปหมดว่าควรตอบอะไรกลับไป

“อะไรของนายเนี่ย ไม่มีเอกลักษณ์เป็นของตัวเองเอาซะเลย”
คุณสุกะส่งเสียงเอือมระอา

¹⁰ Tokugawa ตระกูลโชกุนเรืองอำนาจในยุคเอโดะ (ค.ศ. 1603 - 1868)

“ฉันนัดสัมภาษณ์ไว้ตอนบ่าย นี่ก็พอดีเลย ไปฟังเรื่องราวมาให้หน่อยสิ”

“เอ๊ะ ผมเหรอ เดียวนี้เลยเหรอครับ!”

คุณนิตลิมิปรบมือดังแปะ

“ถือเป็นการทดลองงานนะ!” เธอกล่าวเสียงสดใส

“ฝึกงานต่างหาก” คุณสุกะแก้คำ

“หนุ่มน้อย น่าสนุกไปเลยนี่! เดียวฉันไปเป็นเพื่อนด้วยดีกว่า!”

“เอ่อ...เดี๋ยวลีครับ จู่ๆ มาบอกกันแบบนี้ ผมจะไปทำได้ยังไง—”

“สาวฟ้าใสมีตัวตลกอยู่จริงอย่างแน่นอน”

ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวอย่างชัดเจน สื่อความหมายว่าไม่มีทางเป็นอื่นไปได้อีก

“ว่าแล้วเชียว!”

คุณนิตลิมิร้องเสียงตื่นเต้นแล้วโน้มตัวไปข้างหน้า ผู้ที่นั่งอยู่อีกฝั่งคือผู้หญิงร่างเล็กทรงผมกัปปะ ดูไม่ออกเลยว่ายังสาวหรือแก่แล้ว ท้วท้วเต็มไปด้วยเครื่องประดับขนาดใหญ่หลากหลายสีสันคล้ายสัตว์ที่มีลักษณะคล้ายกัน

“และสาวเรียกฝนก็มีอยู่จริงเช่นกัน สาวฟ้าใสมีวิญญูณธรรมชาติประเภทเทพจิ้งจอกอินทรีสถิตอยู่ ส่วนสาวเรียกฝนมีวิญญูณธรรมชาติประเภทเทพมังกร”

“เอ๊ะ...ครับ?”

ผมสับสนไปแวบหนึ่งว่าตอนนี้เรากำลังคุยเรื่องอะไรกันอยู่ สัมผัสได้ว่าคุณนัตลีมีที่นั่งอยู่ข้างกันกำลังตื่นเต้นมากขึ้นทุกขณะ ผู้ให้สัมภาษณ์—พูดให้ถูกคือที่นี้เป็นร้านดูดวงที่อยู่ในตึกแถว และบุคคลผู้นี้หาใช่สาวฟ้าใสแต่อย่างใด น่าจะเป็นหมอดูมืออาชีพมากกว่า—ฮ้า...เธอเอ่ยต่ออย่างสิ้นไหลคล้ายอ่านจากกระตาสล่องหน

“คนประเภทเทพมังกรมีเอกลักษณ์ที่มักตม้หน้าเยอะมาก ยังไงมังกรก็ต้องการน้ำอยู่แล้วแม้ไม่รู้ตัวละนะ”

น้ำ? ผมนึกในใจ

“ประเภทเทพมังกรมีจิตใจแข็งแแกร่ง เด่นเรื่องการแข่งแพ้ชนะ แต่มีนิสัยชอบทำอะไรลวกๆ ไม่รู้จักความละเอียดลออ”

นิสัย? ซักรู้สึกว่าคุณจุดประสงค์ในการสัมภาษณ์มากขึ้นทุกที ผมตั้งท่าจะเอ่ยแทรก

“เอ๊ะ นั่นมันฉันไม่ใช่เธอ...”

คุณนัตลีมีพึมพำด้วยน้ำเสียงจริงจังขั้นสุด ผมมองหน้าเธอโดยอัตโนมัติ

“และคนประเภทเทพอินาริมักประสบความสำเร็จในด้านการเรียนและธุรกิจได้ง่าย แต่ขณะเดียวกันก็มีจิตใจอ่อนแอ ไม่เหมาะกับการเป็นผู้นำ นั่นเพราะส่วนใหญ่มักเป็นหนุ่มหล่อสาวสวยกันงึล่ะ”

“นั่นมันฉันนี่นา!” คุณนัตลีมีส่งเสียงราวกับเด็กตอบคำถามถูก

“ตอนนั้นลมฟ้าอากาศแปรปรวน จึงง่ายต่อการเกิด สาวฟ้าใส

และ สาวเรียกฝน หรือที่เรียกกันว่าภาวะอารมณ์ของโกอา¹¹ นั้นแหละ”

“อย่างนี้เอง!”

“แต่ต้องระวังตัวให้ดีนะ...!”

จู่ๆ หมอตุ๊กก็กระซิบเสียงเบา โนม้ตัวเข้าหาแล้วจ้องมองพวกผมสลับไปมา

“การควบคุมธรรมชาติมักมาพร้อมค่าชดเชยอันหนักหนาแม่หนูรู้ไหมว่าคืออะไร”

ไม่ค่ะ คุณนต์ลีมีตอบก่อนกลืนน้ำลายตั้งเอือก โทนเสียงของหมอตุลด์ต่ำลงอีกระดับ

“พลังแห่งลมฟ้าอากาศนั้น ว่ากันว่าหากใช้มากเกินไปจะถูกเทพลักซ่อน! จะรวมร่างกลายเป็นหนึ่งเดียวกับโกอา เพราะฉะนั้นสาวเรียกฝนหรือสาวฟ้าใส่มักมีอัตราการเป็นหนี้ยื่นขอเป็นบุคคลล้มละลาย หรือหายสาบสูญมากกว่าอย่างเห็นได้ชัดเสียล่ะ!”

“งั้นก็...” คุณนต์ลีมีมุ่นคิ้ว

“ฉันจะระวังตัวค่ะ!”

ตอนขากลับ คุณนต์ลีมีชื่อ ‘เครื่องรางนำโชคด้านการเงิน’ จากหมอตุคนั้นด้วย

“—แล้วเป็นไงบ้างล่ะ”

ผมถอดหูฟังแทนการถอนหายใจ เงยหน้าขึ้นจากจอแมคบุ๊ก

¹¹ Gaia ชื่อเทพีองค์แรกของโลก ผู้เป็นต้นกำเนิดของสรรพสิ่งตามความเชื่อของชาวกรีก

คุณสุกะก้มมองผมจากฝั่งย้อนแสงหลอดไฟในออฟฟิศ

“...ได้ฟังเรื่องที่มีพล็อตเหมือนไลท์โนเวลมาจากหมอดูที่มีเสียงเหมือนไอศกรีมลอยตัวจนหูจะไปหมดเลยครับ บอกว่าถ้าใช้พลังมากเกินไป ตัวตนจะหายไปอะไรทำนองนั้น”

ผมกำลังเขียนต้นฉบับเรื่องที่หมอดูเล่าให้ฟังโดยใช้บันทึกจากสมุดจดกับเทปเสียงที่อัดไว้

“แนวนั้นจริงๆ ด้วยสินะ” คุณสุกะว่าพลางส่ายยิ้ม แนวนั้นนี่แนวไหนกัน ผมนึกหงุดหงิดขึ้นมา

“แต่สภาพอากาศเนี่ย มันไม่เกี่ยวอะไรกับเทพมังกร เทพอินารี ไกอา ลักษณะนิสัย หรือหนุ่มหล่อสาวสวยสักนิดเลย ไม่ใช่เหรอครับ ทั้งเส้นแบ่งสภาพภูมิอากาศหรือความกดอากาศแปรปรวนล้วนเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติทั้งนั้นใช่ไหมครับ ไม่ว่าจะสาวเรียกฝนหรือสาวฟ้าใสก็เป็นแค่อดีตที่คนหลงคิดไปเองว่ารู้สึกแบบนั้น มันจะไปมีอยู่จริงได้ยังไงกันครับ!”

เมื่อผมรายข้อมูลตามหลักเหตุผลที่ค้นมาจากอินเทอร์เน็ตออกไป

“ฟังให้ตื่นนะ” จู่ๆ น้ำเสียงของคุณสุกะก็ฟังดูหงุดหงิด

“พวกฉันแค่นำเสนอความบันเทิงโดยที่รู้เรื่องพวกนั้นคืออยู่แล้วเพีย คนอ่านเขาก็อ่านทั้งๆ ที่รู้นั้นแหละว่ามันแหกตา อย่ามาดูถูกสิ่งบันเทิงเรีงรมย์ของสังคมเชียวนะ”

ผมเถียงไม่ออก คุณสุกะก้มมองหน้าจอบแมคบุ๊กเพื่ออ่านต้นฉบับที่ผมกำลังเขียน—เป็นอย่างนั้นเองเหรอ ผมนึกประทับใจขึ้นมานิดหน่อย ทุกคนทำไปทั้งที่รู้ดีอยู่แล้ว อย่าดูถูกสิ่งบันเทิงเรีงรมย์ของสังคมเชียวนะ

“เขียนได้แค่นี้เองเรอะ อืดอาดชะมัด”

คุณสุกะเงยหน้าขึ้นอ่อยเช่นนั้น ผมค้อมศีรษะแล้วตอบกลับ
ไปว่าขอโทษครับ

“...แต่เอาเหอะ ลำนวนไม่เลว”

พริบตาที่ได้ยินเสียงพิมพ์พ่า ผมก็ตีใจคล้ายเด็กตัวเล็กๆ ได้
ลูกกวาด ผมชอบเขียนสำนวนคล้ายนิยายมาตั้งแต่สมัยมัธยมต้นแล้ว
(ไม่เคยบอกใครและไม่มีงานชิ้นไหนที่เสร็จสมบูรณ์เลยแม้แต่ชิ้นเดียว)
ก็เลยมีความมั่นใจเรื่องสำนวนอยู่บ้าง แต่อย่างไรก็ตาม—ผมเพิ่ง
รู้ตัวว่าพอกอยู่กับคนคนนี้แล้ว อารมณ์ความรู้สึกของตัวเองโลดแล่น
พุ่งทะยานและอาจตั้งวูบในฉับพลันเหมือนรถไฟเหาะตีลังกา

“โอเค ฉันตกลงจ้างเจ้าหนู!”

“เอ๊ะ...เอ๋!? เดียวก่อนสิครับ ผมยังไม่ได้บอกสักคำว่าจะ
ทำ—”

ยังไม่รู้เรื่องเงื่อนไขการจ้างงานหรือคำตอบแทนเลยด้วยซ้ำ
แม้ผมจะหางานทำจริงๆ แต่จะให้ทำงานในบริษัทน่าสงสัยพรรคนี้—

“อนุญาตให้พักอาศัยในออฟฟิศนี้ได้”

“เอ๊ะ?”

“มีอาหารให้กินฟรี”

“...หะ...ทำครับ! ให้ผมทำด้วยเถอะครับ!” ผมก้มหน้าตอบ
ตกลงทันควัน จู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนค้นพบจุดโชคดียิ่งชัดซึ่งอัดแน่นไปด้วยของ
ที่ตัวเองอยากได้ และไม่อยากยกมันให้ใครหน้าไหนทั้งนั้น คุณสุกะ
ตอบกลับมาอย่างตืออกดีใจว่า “งั้นเหอๆ!” แล้วตบลงบนแผ่นหลัง
ของผมป๊าบๆ

“ว่าแต่นายชื่ออะไรนะ”

“เอ๊ะ?” อารมณฺ์ชะงักค้าง เดี่ยวก่อนนะ นี่คิดจะจ้างงาน คนที่จำไม่ได้แม้แต่ชื่อไหนหรือ

“โคตรฮา!”

คุณหนัดลีมีที่อยู่ในครัวหัวเราะลั่นก่อนหันมามองพวกผม

“โฮตาคะคุณงีละ” เธอว่าพลงยกอาหารมาให้

“ฮะ ผมช่วยเองครับ!”

จานใบใหญ่มีไก่ทอดคาราอาเกะกองยักษ์ เคียงด้วยหัวไชเท้า ชูตกับต้นหอมซอยแบบจัดเต็ม สลัดมะเขือเทศกับอะโวคาโดและหอมใหญ่ ชูชิม้วนไส้เนื้อวัว เซเลอรี และปลาทูน่า จู๋ๆ ก็รู้สึกหิว แสบไส้ขึ้นมาเลย คุณสุกะยื่นบางอย่างให้พร้อมบอกว่า เอ้านี้ ก็ยังเป็นเปียร์กระป๋องตามเคย ผมสลับกับกระป๋องโคล่าโดยไม่คิดแทรกชดอะอะไรอีก

“โอเค อวยพรต้อนรับโฮตาคะเข้าทำงาน!”

คุณสุกะกับคุณหนัดลีมีเปิดฝากระป๋องเปียร์ดั่งฟูโดยพร้อมเพรียง ผมเองก็รีบเปิดกระป๋องโคล่าเช่นกัน

“ชนแก้ว!”

แก๊ง แก๊ง แก๊ง กระป๋องสามใบชนกัน

แม้ใจหนึ่งจะนึกเอือมระอาว่ามีแต่คนที่ทำอะไรตามใจชอบ แต่พอเคี้ยวไก่ทอดคาราอาเกะไปคำหนึ่งก็เพิ่งรู้สึกตัวว่าผมไม่ได้กินข้าวร่วมโต๊ะกับใครแบบนี้มานานแล้ว แทบร้องไห้ออกมารอมร้อกับความจริงดังกล่าวและรสชาติแสนอร่อยของคาราอาเกะ คุณสุกะกับคุณหนัดลีกรอกเปียร์เข้าปากด้วยความเร็วเหมือนเททิ้ง พอเมาได้ที่ บทสนทนาก็ครึกครื้นด้วยคำบ่นผสมกันด่าบรรณาธิการ ไม่ก็ข่าวลือที่เมาทันกันในอินเทอร์เน็ต ทั้งสองคนเข้าชี้ให้ผมเล่าเรื่องราว

ที่ผ่านมาของตัวเอง ซึ่งมันทำให้ผมรู้สึกเหมือนถูกชุดคู้ยในส่วนที่ไม่อยากให้ใครสัมผัสแต่ต้อง—หลงเหลือความรู้สึกแปลกประหลาดคล้ายถูกใครบางคนเกาหลังศีรษะอย่างแผ่วเบา และความรู้สึกนั้นไม่ได้ทำให้ผมหงุดหงิดอะไร ในอนาคตข้างหน้าอันอีกยาวไกล เมื่อผมแก่เฒ่าอายุมากเข้าถึงคราวมีหลาน ผมคงหวนนึกถึงคำคืนในวันฝนตกนี้เป็นแน่ สักรถไฟอะไรแปลกๆ ทำนองนั้นแหละ

และแล้ววันใหม่ในโตเกียวของผมก็เริ่มต้นขึ้นด้วยประการฉะนี้
เอง

SAMPLE

